

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 65

4 lipca 2022

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2022/C 257/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2022/C 257/02	Sprawa C-573/19: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekroczenie wartości dopuszczalnych dla dwutlenku azotu (NO ₂) w określonych strefach i aglomeracjach włoskich – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie środki]	2
2022/C 257/03	Sprawa C-730/19: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekraczanie wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki (SO ₂) w strefie BG0006 (południowo-wschodniej), Bułgaria – Artykuł 23 ust. 1 i załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie działania]	3

2022/C 257/04	Sprawa C-260/20 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Komisja Europejska/Hansol Paper Co. Ltd, European Thermal Paper Association (ETPA) [Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/763 – Przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzącego z Republiki Korei – Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuły 6, 16 i 18 – Dowód – Informacje dostarczone poza odpowiedzią na kwestionariusz antydumpingowy – Waga sprzedaży mająca wpływ na obliczenie dumpingu – Artykuł 2 ust. 1 i 3 – Obliczanie wartości normalnej – Hierarchia metod obliczania – Artykuł 3 ust. 2 i 3 – Szkoda – Obliczanie marginesu podcięcia cenowego – Odwołanie wzajemne – Artykuł 2 ust. 11 – Pełny zakres dumpingu – Artykuł 18 – Zwolnienie z odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy – Niewystąpienie braku współpracy]	3
2022/C 257/05	Sprawa C-377/20: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Servizio Elettrico Nazionale SpA, ENEL SpA, Enel Energia SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato i in. [Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Pozycja dominująca – Nadużywanie – Artykuł 102 TFUE – Wpływ praktyki na dobrobyt konsumentów i na strukturę rynku – Stanowiąca nadużycie praktyka wykluczająca – Zdolność wywołania przez daną praktykę skutku w postaci wykluczenia – Korzystanie ze środków innych niż środki wchodzące w zakres konkurencji pozacenowej – Niemożność powielenia praktyki przez równie skutecznego hipotetycznego konkurenta – Istnienie zamiaru antykonkurencyjnego – Otwarcie na konkurencję rynku sprzedaży energii elektrycznej – Przekazywanie szczególnie chronionych informacji handlowych w obrębie grupy spółek w celu zachowania na rynku pozycji dominującej odziedziczonej po monopolu prawnym – Możliwość przypisania spółce dominującej zachowania spółki zależnej]	4
2022/C 257/06	Sprawa C-426/20: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Braga – Juízo do Trabalho de Barcelos – Portugalia) – GD, ES/Luso Temp – Empresa de Trabalho Temporário SA [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2008/104/WE – Praca tymczasowa – Artykuł 5 ust. 1 – Zasada równego traktowania – Artykuł 3 ust. 1 lit. f) – Pojęcie „podstawowych warunków pracy i zatrudnienia pracowników tymczasowych” – Ekwiwalent należny z tytułu niewykorzystanego corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego i odpowiadającego mu dodatku urlopowego w przypadku rozwiązywania stosunku pracy]	5
2022/C 257/07	Sprawa C-430/20 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Christoph Klein/Komisja Europejska [Odwołanie – Artykuł 265 TFUE – Skarga na beczynność – Dyrektywa 93/42/EWG – Wyroby medyczne – Artykuł 8 ust. 1 i 2 – Postępowanie w sprawie klauzuli ochronnej – Zgłoszenie przez państwo członkowskie decyzji o zakazie wprowadzania do obrotu wyrobu medycznego – Przedłużony brak reakcji ze strony Komisji Europejskiej – Brak decyzji – Dopuszczalność – Legitymacja procesowa czynna – Termin do wniesienia skargi – Wezwanie do działania w rozsądnym terminie – Zasada dobrej administracji – Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie Unii Europejskiej]	6
2022/C 257/08	Sprawa C-505/20: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – Postępowanie zainicjowane przez RR, JG [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Zabezpieczenie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej – Dyrektywa 2014/42/UE – Artykuł 4 – Konfiskata – Artykuł 7 – Zabezpieczenie – Artykuł 8 – Gwarancje proceduralne – Zabezpieczenie i konfiskata mienia należącego do osoby niebiorącej udziału w postępowaniu karnym – Uregulowanie krajowe nieprzewidujące środka zaskarżenia przysługującego osobom trzecim w trakcie postępowania sądowego i niezezwalające na ewentualny zwrot tego mienia przed zakończeniem postępowania karnego]	6
2022/C 257/09	Sprawa C-556/20: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Schneider Electric SE i in./Premier ministre, Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance [Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 90/435/EWG – Wspólny system opodatkowania stosowany w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich – Artykuł 4 i art. 7 ust. 2 – Unikanie podwójnego opodatkowania dywidend w wymiarze ekonomicznym]	7
2022/C 257/10	Sprawa C-570/20: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – postępowanie karne przeciwko BV [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zatajenie należnego podatku w sposób stanowiący oszustwo – Sankcje – Ustawodawstwo krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 49 – Artykuł 50 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 52 ust. 1 – Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem – Wymóg ustanowienia jasnych i precyzyjnych reguł – Możliwość uwzględnienia wykładni ustawodawstwa krajowego dokonanej przez sądy krajowe – Konieczność ustanowienia reguł zapewniających proporcjonalność wszystkich wymierzonych sankcji – Sankcje innego rodzaju]	8

2022/C 257/11	Sprawa C-644/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Poznaniu – Polska) – W.J./L.J. i J.J., reprezentowani przez ich przedstawicielkę ustawową A.P. [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja, prawo właściwe oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w zakresie zobowiązań alimentacyjnych – Ustalenie prawa właściwego – Protokółaski o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych – Artykuł 3 – Miejsce zwykłego pobytu wierzyciela – Moment, w którym należy ustalić miejsce zwykłego pobytu – Bezprawne zatrzymanie dziecka]	8
2022/C 257/12	Sprawa C-718/20 P: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 5 maja 2022 r. – Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd/Komisja Europejska [Odwołanie – Dumping – Przywóz przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej – Nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego]	9
2022/C 257/13	Sprawa C-719/20: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Comune di Lerici/Provincia di La Spezia [Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Gospodarowanie odpadami – Udzielenie zamówienia „in house” – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuły 12 i 72 – Brak spełniania przesłanek „kontroli podobnej” w następstwie połączenia przedsiębiorstw – Możliwość dalszego świadczenia usług przez przedsiębiorcę będącego następcą prawnym]	9
2022/C 257/14	Sprawa C-101/21: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – HJ/Ministerstvo práce a sociálních věcí [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2008/94/WE – Ochrona pracowników najemnych na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Artykuł 2 ust. 2 – Pojęcie „pracownika” – Artykuł 12 lit. a) i c) – Granice odpowiedzialności instytucji gwarancyjnych – Osoba pełniąca na podstawie umowy o pracę zawartej ze spółką handlową funkcje członka zarządu i dyrektora tej spółki – Łączenie funkcji – Orzecznictwo krajowe odmawiające tej osobie możliwości korzystania z gwarancji przewidzianych w tej dyrektywie]	10
2022/C 257/15	Sprawa C-179/21: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – absoluts-bikes and more- GmbH & Co. KG/ the-trading-company GmbH [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 6 ust. 1 lit. m) – Umowa zawierana na odległość między konsumentem a przedsiębiorcą – Spoczywający na przedsiębiorcy obowiązek poinformowania konsumenta o istnieniu i warunkach gwarancji handlowej producenta – Warunki, w których obowiązek taki się konkretyzuje – Treść informacji w przedmiocie gwarancji handlowej producenta, którą należy przekazać konsumentowi – Wpływ art. 6 ust. 2 dyrektywy 1999/44/WE]	11
2022/C 257/16	Sprawa C-189/21: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven – Niderlandy) – R. en R./Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit [Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna (WPR) – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Załącznik II – Wymóg podstawowy w zakresie zarządzania 10 – Rozporządzenie (UE) nr 1107/2009 – Artykuł 55 akapit pierwszy i akapit drugi zdanie pierwsze – System wsparcia bezpośredniego – Wspólne zasady – Zmniejszenie lub wykluczenie całości lub części pomocy otrzymanej w ramach WPR – Nieprzestrzeżenie przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności – Stosowanie środka ochrony roślin, który nie uzyskał zezwolenia w danym państwie członkowskim lub w odniesieniu do którego zezwolenie już nie obowiązuje i – w tym drugim przypadku – którego termin przydatności do użycia został przekroczony]	12
2022/C 257/17	Sprawa C-218/21: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Autoridade Tributária e Aduaneira/DSR – Montagem e Manutenção de Ascensores e Escadas Rolantes SA [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Stawki – Przepisy przejściowe dotyczące niektórych usług pracochłonnych – Punkt 2 załącznika IV – Remonty i naprawy prywatnych mieszkań – Stosowanie obniżonej stawki VAT do usług naprawy i konserwacji wind w budynkach mieszkalnych]	12
2022/C 257/18	Sprawa C-242/21 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Évariste Boshab/Rada Unii Europejskiej [Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Rozporządzenie (WE) nr 1183/2005 – Artykuł 2b) i art. 9 ust. 2 – Decyzja 2010/788/ WPZiB – Artykuł 3 ust. 2 i art. 9 ust. 2 – Pozostawienia nazwiska wnoszącego odwołanie w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Decyzja (WPZiB) 2018/1940 – Rozporządzenie wykonawcze 2018/1931 – Prawo do bycia wysłuchanym]	13

2022/C 257/19	Sprawa C-787/21: Postanowienie Trybunału ósma izba) z dnia 17 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Estaleiros Navais de Peniche SA/Município de Aveiro, Navaltagus – Reparação e Construção Naval SA, Navalrocha – Sociedade de Construção e Reparações Navais SA [Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane – Dyrektywa 89/655/EWG – Artykuł 1 ust. 3- Interes prawny – Dostęp do procedur odwoławczych – Oferent wykluczony decyzją instytucji zamawiającej, która stała się ostateczna w braku zakwestionowana wszystkich powodów odrzucenia jego oferty – Brak interesu prawnego]	14
2022/C 257/20	Sprawa C-468/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 września 2020 r. – Fastweb SpA i in./Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni	14
2022/C 257/21	Sprawa C-517/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Ascoli Piceno (Włochy) w dniu 13 października 2020 r. – postępowanie karne przeciwko OL	16
2022/C 257/22	Sprawa C-705/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Income Tax Tribunal of Gibraltar (Zjednoczone Królestwo) w dniu 21 grudnia 2020 r. – Fossil (Gibraltar) Limited/Commissioner of Income Tax	17
2022/C 257/23	Sprawy połączone C-529/21, C-530/21, C-531/21, C-532/21, C-533/21, C-534/21, C-535/21 i C-536/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Kula (Bułgaria) w dniu 25 sierpnia 2021 r. – OP, MN, KL, IJ, GH, EF, CD i AB / Główna direkcja „Pozarna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kym Ministerstvo na wytreshnite raboti	17
2022/C 257/24	Sprawy C-732/21, C-733/21, C-734/21, C-735/21, C-736/21, C-737/21 et C-738/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Kula (Bułgaria) w dniu 30 listopada 2021 r. – AB, BC, CD, DE, EF, FG i GH/Główna direktsia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kam Ministerstvo na vatreshnite raboti	18
2022/C 257/25	Sprawa C-764/21 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-619/18, TUifly GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez TUifly GmbH	19
2022/C 257/26	Sprawa C-55/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Vorarlberg (Austria) w dniu 28 stycznia 2022 r. – NK	19
2022/C 257/27	Sprawa C-190/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ufficio del Giudice di pace di Rimini (Włochy) w dniu 7 marca 2022 r. – BL/Presidenza del Consiglio dei Ministri	19
2022/C 257/28	Sprawa C-208/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 18 marca 2022 r. – F/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	22
2022/C 257/29	Sprawa C-210/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 18 marca 2022 r. – Stappert Deutschland GmbH/Hauptzollamt Hannover	22
2022/C 257/30	Sprawa C-220/22: Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska	23
2022/C 257/31	Sprawa C-226/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 31 marca 2022 r. – Nexive Commerce Srl i in./Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i in.	24
2022/C 257/32	Sprawa C-231/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 1 kwietnia 2022 r. – État belge / Autorité de protection des données	25
2022/C 257/33	Sprawa C-239/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia) w dniu 5 kwietnia 2022 r. – État belge i Promo 54 / Promo 54 i État belge	26
2022/C 257/34	Sprawa C-242/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Évora (Portugalia) w dniu 6 kwietnia 2022 r. – TL	26
2022/C 257/35	Sprawa C-272/22: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 22 kwietnia 2022 r. – Global NRG Kereskedelmi és Tanácsadó Zrt./Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal	27

2022/C 257/36	Sprawa C-285/22 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 24 lutego 2022 r. w sprawie T-442/21, Rhiannon Thomas i Michaël Julien/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 22 kwietnia 2022 r. przez Michaëla Juliëna	28
2022/C 257/37	Sprawa C-328/22: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Słowenii	29
Sąd		
2022/C 257/38	Sprawa T-423/14 RENV: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Larko/Komisja [Pomoc państwa – Pomoc przyznana przez Grecję – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Pojęcie pomocy państwa – Korzyść – Zasada podmiotu prywatnego – Stawka opłaty z tytułu gwarancji – Przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji – Wiedza władz greckich – Komunikat Komisji w sprawie pomocy państwa w formie gwarancji – Oczywisty błąd w ocenie]	30
2022/C 257/39	Sprawa T-384/20: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – OC/Komisja [Odpowiedzialność pozaumowna – Dochodzenie OLAF – Komunikat prasowy – Przetwarzanie danych osobowych – Domniemanie niewinności – Poufność dochodzeń prowadzonych przez OLAF – Prawo do dobrej administracji – Proporcjonalność – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]	30
2022/C 257/40	Sprawa T-4/21: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Advanced Superabrasives/EUIPO – Adi (ASI ADVANCED SUPERABRASIVES) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ASI ADVANCED SUPERABRASIVES – Wcześniejsze, graficzny i słowny, unijne znaki towarowe ADI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Przekazanie sprawy Wydziałowi Sprzeciwów – Artykuł 71 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Artykuł 27 ust. 3 lit. b) rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625]	31
2022/C 257/41	Sprawa T-117/21: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Deichmann/EUIPO – Munich (Przedstawienie dwóch krzyżujących się pasków na bocznej stronie buta) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający krzyż na bocznej stronie buta sportowego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001]	32
2022/C 257/42	Sprawa T-237/21: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Fidelity National Information Services / EUIPO – IFIS (FIS) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego FIS – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy IFIS – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]	32
2022/C 257/43	Sprawa T-298/21: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Bodegas Beronia/EUIPO – Bodegas Carlos Serres (ALEGRA DE BERONIA) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ALEGRA DE BERONIA – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ALEGRO – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]	33
2022/C 257/44	Sprawa T-237/22: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2022 r. – Usmanov / Rada	33
2022/C 257/45	Sprawa T-238/22: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2022 r. – Narzieva / Rada	34
2022/C 257/46	Sprawa T-256/22: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – Yanukovych / Rada	35
2022/C 257/47	Sprawa T-257/22: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – Yanukovych / Rada	36
2022/C 257/48	Sprawa T-258/22: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2022 r. – BSW – management company of „BMC” holding / Rada	37
2022/C 257/49	Sprawa T-259/22: Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2022 r. – Mostovdrev / Rada	38
2022/C 257/50	Sprawa T-261/22: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – mBank/EUIPO – European Merchant Bank (EMBank European Merchant Bank)	38

2022/C 257/51	Sprawa T-263/22: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – CCCME i in./Komisja	39
2022/C 257/52	Sprawa T-265/22: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – PSCC 2012/EUIPO – Starwood Hotels & Resorts Worldwide (LA BOTTEGA W)	40
2022/C 257/53	Sprawa T-267/22: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2022 r. – Consulta/EUIPO – Karlinger (ACASA)	41
2022/C 257/54	Sprawa T-270/22: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r.– Pumpyansky / Rada	41
2022/C 257/55	Sprawa T-271/22: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r.– Melnichenko / Rada	42
2022/C 257/56	Sprawa T-272/22: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r.– Pumpyanskaya / Rada	43
2022/C 257/57	Sprawa T-276/22: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r. – Groz-Beckert/EUIPO (Pozycyjny znak towarowy składający się z kolorów białego, czerwonego o średnim nasyceniu i ciemnozielonego na opakowaniu w kształcie prostopadłościanu)	44
2022/C 257/58	Sprawa T-277/22: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r. – Groz-Beckert/EUIPO (Pozycyjny znak towarowy składający się z kolorów czerwonego i białego na opakowaniu w kształcie prostopadłościanu)	45
2022/C 257/59	Sprawa T-282/22: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2022 r. – Mazepin/Rada	45
2022/C 257/60	Sprawa T-283/22: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2022 r. – Moshkovich / Rada	46
2022/C 257/61	Sprawa T-291/22: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2022 r. – Pumpyanskiy / Rada	47
2022/C 257/62	Sprawa T-293/22: Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2022 r. – PB/SRB	48
2022/C 257/63	Sprawa T-295/22: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2022 r. – Crush Series Publishing/EUIPO – Mediaproduccion (The Crush Series)	48
2022/C 257/64	Sprawa T-297/22: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2022 r. – BB Services/EUIPO – Lego Juris (Kształt figurki zabawkowej z występem stykowym na główce)	49
2022/C 257/65	Sprawa T-298/22: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2022 r. – BB Services/EUIPO – Lego Juris (Kształt figurki zabawkowej)	50
2022/C 257/66	Sprawa T-301/22: Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2022 r. – Aven/Rada	51
2022/C 257/67	Sprawa T-304/22: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2022 r. – Fridman/Rada	52

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2022/C 257/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 244 z 27.6.2022

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 237 z 20.6.2022

Dz.U. C 222 z 7.6.2022

Dz.U. C 213 z 30.5.2022

Dz.U. C 207 z 23.5.2022

Dz.U. C 198 z 16.5.2022

Dz.U. C 191 z 10.5.2022

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska**(Sprawa C-573/19) ⁽¹⁾****[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekroczenie wartości dopuszczalnych dla dwutlenku azotu (NO₂) w określonych strefach i aglomeracjach włoskich – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie środki]**

(2022/C 257/02)

Język postępowania: włoski

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i E. Manhaeve, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocniczka, którą wspierali G. Palatiello i P. Pucciariello, avvocati dello Stato)**Sentencja**

1) Nie zapewniając, by nie przekraczano w sposób systematyczny i trwały rocznej wartości dopuszczalnej ustalonej dla dwutlenku azotu (NO₂),

— od 2010 r. do 2018 r. włącznie, w strefach IT0118 (aglomeracja Turyn), IT0306 (aglomeracja Mediolanu), IT0307 (aglomeracja Bergamo), IT0308 (aglomeracja Brescia), IT0711 (gmina Genua), IT0906 (aglomeracja Florencji) i IT1215 (aglomeracja rzymska);

— od 2010 r. do 2017 r. włącznie w strefie IT0309 (strefa A – strefa silnie zurbanizowana);

— od 2010 r. do 2012 r. i od 2014 r. do 2018 r. włącznie, w strefie IT1912 (aglomeracja Katanii), oraz

— od 2010 r. do 2012 r. i od 2014 r. do 2017 r. włącznie, w strefie T1914 (obszary przemysłowe),

uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszyego powietrza dla Europy w związku z załącznikiem XI do niej oraz nie przyjmując, począwszy od dnia 11 czerwca 2010 r., środków odpowiednich do zapewnienia przestrzegania rocznej wartości dopuszczalnej dla NO₂ we wszystkich tych strefach, i, w szczególności, nie zapewniając, aby plany ochrony jakości powietrza przewidywały środki odpowiednie do zapewnienia, że okres przekroczenia jest jak najkrótszy, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 23 ust. 1 tej dyrektywy w związku z jej załącznikiem XV sekcja A.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 9.9.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii
(Sprawa C-730/19) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwale przekraczanie wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki (SO₂) w strefie BG0006 (południowo-wschodniej), Bułgaria – Artykuł 23 ust. 1 i załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie działania]

(2022/C 257/03)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Y. Marinova i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Bułgarii (przedstawiciele: E. Petranova i T. Mitova, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Republika Bułgarii,

nie zapewniając systematycznego i trwałego nieprzekraczania w strefie BG0006 (południowo-wschodniej), po pierwsze, godzinowej wartości dopuszczalnej dla dwutlenku siarki (SO₂) od roku 2007 do roku 2018 włącznie, a po drugie, dziennej wartości dopuszczalnej dla tego zanieczyszczenia od roku 2007 do roku 2018 włącznie z wyjątkiem lat 2010 i 2012, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy, oraz

nie podejmując, począwszy od dnia 11 czerwca 2010 r., odpowiednich działań w celu zapewnienia przestrzegania wartości dopuszczalnych dla SO₂ w tej strefie, a w szczególności nie zapewniając, aby plany ochrony powietrza przewidywały odpowiednie działania tak, aby okres, w którym te wartości dopuszczalne są przekraczane, był jak najkrótszy, uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na mocy art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50 w związku z sekcją A załącznika XV do tej dyrektywy.

2) Republika Bułgarii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Komisja Europejska/Hansol Paper Co. Ltd, European Thermal Paper Association (ETPA)

(Sprawa C-260/20 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/763 – Przywóz niektórych rodzajów lekkiego papieru termoczułego pochodzącego z Republiki Korei – Ostateczne cło antydumpingowe – Rozporządzenie (UE) 2016/1036 – Artykuły 6, 16 i 18 – Dowód – Informacje dostarczone poza odpowiedzią na kwestionariusz antydumpingowy – Waga sprzedaży mająca wpływ na obliczenie dumpingu – Artykuł 2 ust. 1 i 3 – Obliczanie wartości normalnej – Hierarchia metod obliczania – Artykuł 3 ust. 2 i 3 – Szkoda – Obliczanie marginesu podcięcia cenowego – Odwołanie wzajemne – Artykuł 2 ust. 11 – Pełny zakres dumpingu – Artykuł 18 – Zwolnienie z odpowiedzi na kwestionariusz antydumpingowy – Niewystąpienie braku współpracy]

(2022/C 257/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J.-F. Brakeland i A. Demeneix, następnie J.-F. Brakeland i G. Luengo, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: Hansol Paper Co. Ltd (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Bellis, B. Servais i V. Crochet), European Thermal Paper Association (ETPA) (przedstawiciele: H. Hobbelen, B. Vleeshouwers i K. Huyghebaert, advocaten, oraz J. Rivas, abogado)

Sentencja

- 1) Odwołanie główne i odwołanie wzajemne zostają oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem głównym.
- 3) European Thermal Paper Association (ETPA) zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem wzajemnym.

(¹) Dz.U. C 271 z 17.8.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Servizio Elettrico Nazionale SpA, ENEL SpA, Enel Energia SpA/Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato i in.

(Sprawa C-377/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Konkurencja – Pozycja dominująca – Nadużywanie – Artykuł 102 TFUE – Wpływ praktyki na dobrobyt konsumentów i na strukturę rynku – Stanowiąca nadużycie praktyka wykluczająca – Zdolność wywołania przez daną praktykę skutku w postaci wykluczenia – Korzystanie ze środków innych niż środki wchodzące w zakres konkurencji pozacenowej – Niemożność powielenia praktyki przez równie skutecznego hipotetycznego konkurenta – Istnienie zamiaru antykonkurencyjnego – Otwarcie na konkurencję rynku sprzedaży energii elektrycznej – Przekazywanie szczególnie chronionych informacji handlowych w obrębie grupy spółek w celu zachowania na rynku pozycji dominującej odziedziczonej po monopolu prawnym – Możliwość przypisania spółce dominującej zachowania spółki zależnej]

(2022/C 257/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Servizio Elettrico Nazionale SpA, ENEL SpA, Enel Energia SpA

Strona pozwana: Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato, ENEL SpA, Servizio Elettrico Nazionale SpA, Eni Gas e Luce SpA, Eni SpA, Axpo Italia SpA, Gala SpA, E.Ja SpA, Green Network SpA, Ass.ne Codici – Centro per i Diritti del Cittadino

Przy udziale: Green Network SpA, Associazione Italiana di Grossisti di Energia e Trader – AIGET, Ass.ne Codici – Centro per i Diritti del Cittadino, Associazione Energia Libera, Metaenergia SpA

Sentencja

- 1) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że dla uznania, że praktyka stanowi nadużywanie pozycji dominującej, wystarczy, by organ ochrony konkurencji udowodnił, iż praktyka ta może naruszyć strukturę skutecznej konkurencji na rynku właściwym, chyba że zainteresowane przedsiębiorstwo dominujące wykáže, iż skutki antykonkurencyjne mogące wynikać z owej praktyki są równoważone przez skutki pozytywne dla konsumentów, w szczególności pod względem cen, możliwości wyboru, jakości i innowacyjności, a nawet owe pozytywne skutki mogą nad nimi przeważać.
- 2) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że do celów wykluczenia tego, że zachowanie przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą ma charakter nadużycia, należy uznać za niewystarczający sam w sobie przedstawiony przez dane przedsiębiorstwo dowód na to, iż zachowanie to nie wywołało konkretnych skutków ograniczających. Element ten może stanowić wskazówkę co do braku zdolności wywołania przez sporne zachowanie skutków antykonkurencyjnych, który to element należy jednak uzupełnić innymi dowodami mającymi na celu wykazanie tego braku zdolności.

- 3) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że istnienie stanowiącej nadużycie praktyki wykluczającej po stronie przedsiębiorstwa zajmującego pozycję dominującą powinno być oceniane na podstawie zdolności wywołania przez tę praktykę skutków antykonkurencyjnych. Organ ochrony konkurencji nie jest zobowiązany wykazać zamiaru danego przedsiębiorstwa w postaci wykluczenia jego konkurentów przy użyciu środków lub zasobów innych niż te, które stosuje się w ramach konkurencji pozacenowej. Dowód na istnienie takiego zamiaru stanowi jednak okoliczność faktyczną, którą można uwzględnić przy ustalaniu, czy doszło do nadużycia pozycji dominującej.
- 4) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że praktykę zgodną z prawem poza ramami prawa konkurencji można, gdy jest ona stosowana przez przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą, uznać za „stanowiącą nadużycie” w rozumieniu tego postanowienia, jeżeli może ona wywołać skutek w postaci wykluczenia i jeżeli opiera się ona na użyciu środków innych niż te wchodzące w zakres konkurencji pozacenowej. Jeżeli te dwie przesłanki są spełnione, zainteresowane przedsiębiorstwo zajmujące pozycję dominującą może jednak uniknąć objęcia zakazem wyrażonym w art. 102 TFUE, jeśli udowodni, że sporna praktyka była bądź to obiektywnie uzasadniona i proporcjonalna do tego uzasadnienia, bądź zrównoważona przez korzyści – a nawet korzyści te mogły nad nią przeważać – pod względem efektywności, z pozytywnym skutkiem również dla konsumentów.
- 5) Artykuł 102 TFUE należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy pozycja dominująca jest wykorzystywana w sposób stanowiący nadużycie przez spółkę lub większą liczbę spółek zależnych należących do jednostki gospodarczej, istnienie tej jednostki wystarcza do uznania, iż spółka dominująca jest także odpowiedzialna za to nadużycie. Istnienie takiej jednostki należy domniemywać, jeżeli w momencie zaistnienia okoliczności faktycznych sprawy spółka dominująca posiadała – bezpośrednio lub pośrednio – co najmniej prawie cały kapitał tych spółek zależnych. Organ ochrony konkurencji nie jest zobowiązany do przedstawienia jakiegokolwiek dodatkowego dowodu, chyba że spółka dominująca wykaże, że nie była uprawniona do określania zachowań swoich spółek zależnych, gdyż działały one samodzielnie.

(¹) Dz.U. C 348 z 19.10.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Braga – Juízo do Trabalho de Barcelos – Portugalia) – GD, ES/Luso Temp – Empresa de Trabalho Temporário SA

(Sprawa C-426/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2008/104/WE – Praca tymczasowa – Artykuł 5 ust. 1 – Zasada równego traktowania – Artykuł 3 ust. 1 lit. f) – Pojęcie „podstawowych warunków pracy i zatrudnienia pracowników tymczasowych” – Ekwiwalent należny z tytułu niewykorzystanego corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego i odpowiadającego mu dodatku urlopowego w przypadku rozwiązania stosunku pracy]

(2022/C 257/06)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Braga – Juízo do Trabalho de Barcelos

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: GD, ES

Strona pozwana: Luso Temp – Empresa de Trabalho Temporário SA

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej w związku z art. 3 ust. 1 lit. f) tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym ekwiwalent przysługujący pracownikom tymczasowym w przypadku rozwiązania stosunku pracy łączącego ich z przedsiębiorstwem użytkownikiem z tytułu niewykorzystanego corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego i odpowiadającego mu dodatku urlopowego jest niższy od ekwiwalentu, do którego pracownicy ci byłiby uprawnieni w takiej samej sytuacji i z tego samego tytułu, gdyby zostali zatrudnieni bezpośrednio przez to przedsiębiorstwo użytkownika na tym samym stanowisku na ten sam okres.

(¹) Dz.U. C 423 z 7.12.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Christoph Klein/Komisja Europejska**(Sprawa C-430/20 P) ⁽¹⁾**

[Odwołanie – Artykuł 265 TFUE – Skarga na bezczynność – Dyrektywa 93/42/EWG – Wyroby medyczne – Artykuł 8 ust. 1 i 2 – Postępowanie w sprawie klauzuli ochronnej – Zgłoszenie przez państwo członkowskie decyzji o zakazie wprowadzania do obrotu wyrobu medycznego – Przedłużony brak reakcji ze strony Komisji Europejskiej – Brak decyzji – Dopuszczalność – Legitymacja procesowa czynna – Termin do wniesienia skargi – Wezwanie do działania w rozsądnym terminie – Zasada dobrej administracji – Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie Unii Europejskiej]

(2022/C 257/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christoph Klein (przedstawiciel: H.-J. Ahlt, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo C. Hermes, F. Thiran i M. Jáuregui Gómez, a następnie C. Hermes i F. Thiran, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 2 lipca 2020 r., Klein/Komisja (T-562/19, EU:T:2020:300), zostaje uchylone w zakresie, w jakim Sąd odrzucił jako niedopuszczalną skargę wniesioną przez Christopha Kleina na podstawie art. 265 TFUE zmierzającą do stwierdzenia, że Komisja Europejska bezprawnie zaniechała podjęcia działań w postępowaniu w sprawie klauzuli ochronnej wszczętym w dniu 7 stycznia 1998 r. przez Republikę Federalną Niemiec i wydania decyzji zgodnie z dyrektywą Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącą wyrobów medycznych w odniesieniu do przyrządu Inhaler Broncho Air®.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do Sądu Unii Europejskiej w celu wydania orzeczenia co do istoty.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 3.11.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – Postępowanie zainicjowane przez RR, JG**(Sprawa C-505/20) ⁽¹⁾**

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Zabezpieczenie i konfiskata narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej – Dyrektywa 2014/42/UE – Artykuł 4 – Konfiskata – Artykuł 7 – Zabezpieczenie – Artykuł 8 – Gwarancje proceduralne – Zabezpieczenie i konfiskata mienia należącego do osoby niebiorącej udziału w postępowaniu karnym – Uregulowanie krajowe nieprzewidujące środka zaskarżenia przysługującego osobom trzecim w trakcie postępowania sądowego i niezezwalające na ewentualny zwrot tego mienia przed zakończeniem postępowania karnego]

(2022/C 257/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawcy: RR, JG

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku mienia – zajętego jako ewentualne narzędzie przestępstwa lub korzyść z przestępstwa – właściciel tego mienia, będący osobą trzecią działającą w dobrej wierze, nie ma, na sądowym etapie postępowania karnego, prawa zwrócić się do właściwego sądu z wnioskiem o zwrot tego mienia.
- 2) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 2014/42 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wyklucza konfiskatę rzeczy należącej do osoby trzeciej działającej w dobrej wierze i służącej jako narzędzie do popełnienia przestępstwa, w tym w sytuacji gdy rzecz ta została oddana przez tę osobę trzecią do stałej dyspozycji oskarżonego.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.21.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Schneider Electric SE i in./Premier ministre, Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance

(Sprawa C-556/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 90/435/EWG – Wspólny system opodatkowania stosowany w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich – Artykuł 4 i art. 7 ust. 2 – Unikanie podwójnego opodatkowania dywidend w wymiarze ekonomicznym]

(2022/C 257/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Schneider Electric SE, Axa SA, BNP Paribas SA, Engie SA, Orange SA, L'Air Liquide, société anonyme pour l'étude et l'exploitation des procédés Georges Claude

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministre de l'Economie, des Finances et de la Relance

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Rady 90/435/EWG z dnia 23 lipca 1990 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, które przewidują, iż spółka dominująca jest zobowiązana do zapłaty zaliczki w przypadku wypłaty na rzecz jej udziałowców zysków wypłaconych przez jej spółki zależne, co skutkuje przyznaniem ulgi podatkowej, jeżeli zyski te nie zostały opodatkowane podatkiem dochodowym od osób prawnych według stawki prawa powszechnego, jeżeli kwoty należne z tytułu tej zaliczki przekraczają próg 5% przewidziany w art. 4 ust. 2 tej dyrektywy. Takie przepisy nie wchodzą w zakres zastosowania art. 7 ust. 2 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 9 z 11.1.2021.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Francja) – postępowanie karne przeciwko BV

(Sprawa C-570/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zatajenie należnego podatku w sposób stanowiący oszustwo – Sankcje – Ustawodawstwo krajowe przewidujące sankcję administracyjną i sankcję karną za ten sam czyn – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 49 – Artykuł 50 – Zasada ne bis in idem – Artykuł 52 ust. 1 – Ograniczenia w stosowaniu zasady ne bis in idem – Wymóg ustanowienia jasnych i precyzyjnych reguł – Możliwość uwzględnienia wykładni ustawodawstwa krajowego dokonanej przez sądy krajowe – Konieczność ustanowienia reguł zapewniających proporcjonalność wszystkich wymierzonych sankcji – Sankcje innego rodzaju]

(2022/C 257/10)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

BV

przy udziale: Direction départementale des finances publiques de la Haute-Savoie

Sentencja

Prawo podstawowe zagwarantowane w art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z jej art. 52 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że

- nie stoi ono na przeszkodzie temu, by ograniczenie kumulacji postępowań i sankcji o charakterze karnym w przypadku stanowiącego oszustwo zatajenia lub niezłożenia deklaracji w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) przewidziane w przepisach krajowych względem najpoważniejszych przypadków wynikało wyłącznie z utrwalonego orzecznictwa interpretującego w sposób zawężający przepisy ustawowe określające przesłanki stosowania tej kumulacji, pod warunkiem że w chwili popełnienia przestępstwa można racjonalnie przewidzieć, że może ono podlegać kumulacji postępowań i sankcji o charakterze karnym, ale
- stoi ono na przeszkodzie przepisom krajowym, które nie zapewniają, w przypadku kumulacji kary pieniężnej i kary pozbawienia wolności, jasnych i precyzyjnych reguł, w razie potrzeby w wykładni dokonanej przez sądy krajowe, aby całość wymierzonych kar nie przewyższała wagi stwierdzonego przestępstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Poznaniu – Polska) – W.J./L.J. i J.J., reprezentowani przez ich przedstawicielkę ustawową A.P.

(Sprawa C-644/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Jurysdykcja, prawo właściwe oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w zakresie zobowiązań alimentacyjnych – Ustalenie prawa właściwego – Protokół haski o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych – Artykuł 3 – Miejsce zwykłego pobytu wierzyciela – Moment, w którym należy ustalić miejsce zwykłego pobytu – Bezprawne zatrzymanie dziecka]

(2022/C 257/11)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Poznaniu

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: W.J.

Druga strona postępowania: L.J. i J.J., reprezentowani przez ich przedstawicielkę ustawową A.P.

Sentencja

Artykuł 3 protokołu haskiego z dnia 23 listopada 2007 r. o prawie właściwym dla zobowiązań alimentacyjnych, zatwierdzonego w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 2009/941/WE z dnia 30 listopada 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że dla celów ustalenia prawa właściwego dla roszczenia alimentacyjnego małoletniego dziecka uprowadzonego przez jednego z rodziców na terytorium państwa członkowskiego okoliczność, że sąd tego państwa członkowskiego nakazał w ramach odrębnego postępowania powrót tego dziecka do państwa, w którym dziecko to miało miejsce zwykłego pobytu bezpośrednio przed jego uprowadzeniem, nie wystarcza do tego, by uniemożliwić uzyskanie przez to dziecko miejsca zwykłego pobytu na terytorium tego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 53 z 15.2.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 5 maja 2022 r. – Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd/Komisja Europejska

(Sprawa C-718/20 P) (¹)

[Odwołanie – Dumping – Przywóz przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej – Nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego]

(2022/C 257/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd (przedstawiciele: adwokaci K. Adamantopoulos i P. Billiet)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Gustafsson, P. Němečková i E. Schmidt, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Zhejiang Jiuli Hi Tech Metals Co. Ltd pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.

(¹) Dz.U. C 98 z dnia 22.3.2021.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Comune di Lerici/Provincia di La Spezia

(Sprawa C-719/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zamówienia publiczne – Gospodarowanie odpadami – Udzielenie zamówienia „in house” – Dyrektywa 2014/24/UE – Artykuły 12 i 72 – Brak spełniania przesłanek „kontroli podobnej” w następstwie połączenia przedsiębiorstw – Możliwość dalszego świadczenia usług przez przedsiębiorcę będącego następcą prawnym]

(2022/C 257/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Comune di Lerici

Druga strona postępowania: Provincia di La Spezia

przy udziale: IREN SpA, ACAM Ambiente SpA

Sentencja

Dyrektywę 2004/18/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającą dyrektywę 2004/18/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu lub praktyce krajowej, zgodnie z którymi wykonywanie zamówienia publicznego, udzielonego początkowo bez przeprowadzenia postępowania przetargowego wewnętrznej jednostce organizacyjnej („in house”), nad którą instytucja zamawiająca sprawowała wspólną kontrolę podobną do tej, jaką sprawuje nad własnymi jednostkami organizacyjnymi, jest automatycznie kontynuowane przez wykonawcę, który nabył ową jednostkę organizacyjną w wyniku postępowania przetargowego, w przypadku gdy instytucja zamawiająca nie sprawuje takiej kontroli nad tym wykonawcą i nie posiada udziałów w kapitale tego wykonawcy.

(¹) Dz.U. C 79 z 8.3.2021.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – HJ/Ministerstvo práce a sociálních věcí

(Sprawa C-101/21) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2008/94/WE – Ochrona pracowników najemnych na wypadek niewypłacalności pracodawcy – Artykuł 2 ust. 2 – Pojęcie „pracownika” – Artykuł 12 lit. a) i c) – Granice odpowiedzialności instytucji gwarancyjnych – Osoba pełniąca na podstawie umowy o pracę zawartej ze spółką handlową funkcje członka zarządu i dyrektora tej spółki – Łączenie funkcji – Orzecznictwo krajowe odmawiające tej osobie możliwości korzystania z gwarancji przewidzianych w tej dyrektywie]

(2022/C 257/14)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HJ

Druga strona postępowania: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Sentencja

Artykuł 2 ust. 2 oraz art. 12 lit. a) i c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1794 z dnia 6 października 2015 r., należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym osoba pełniąca na podstawie ważnej w świetle prawa krajowego umowy o pracę łącznie funkcje dyrektora i członka organu statutowego spółki handlowej nie może zostać uznana za pracownika w rozumieniu tej dyrektywy, a tym samym nie może korzystać z gwarancji przewidzianych we wspomnianej dyrektywie.

(¹) Dz.U. C 148 z 26.4.2021.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – absoluts-bikes and more- GmbH & Co. KG / the-trading-company GmbH

(Sprawa C-179/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2011/83/UE – Artykuł 6 ust. 1 lit. m) – Umowa zawierana na odległość między konsumentem a przedsiębiorcą – Spoczywający na przedsiębiorcy obowiązek poinformowania konsumenta o istnieniu i warunkach gwarancji handlowej producenta – Warunki, w których obowiązek taki się konkretyzuje – Treść informacji w przedmiocie gwarancji handlowej producenta, którą należy przekazać konsumentowi – Wpływ art. 6 ust. 2 dyrektywy 1999/44/WE]

(2022/C 257/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący skargę rewizyjną: absoluts-bikes and more- GmbH & Co. KG

Druga strona postępowania: the-trading-company GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 lit. m) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z dnia 25 października 2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniającej dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady należy interpretować w ten sposób, że w odniesieniu do gwarancji handlowej udzielanej przez producenta obowiązek informacyjny nałożony na przedsiębiorcę przez ten przepis nie powstaje przez sam fakt istnienia tej gwarancji, lecz jedynie wówczas, gdy konsument ma uzasadniony interes w uzyskaniu informacji na ten temat, aby móc podjąć decyzję o związaniu się umową z przedsiębiorcą. Taki uzasadniony interes występuje w szczególności wtedy, gdy przedsiębiorca czyni z gwarancji handlowej udzielanej przez producenta centralny lub decydujący element swojej oferty. W celu ustalenia, czy gwarancja stanowi taki centralny lub decydujący element, należy wziąć pod uwagę treść i ogólną konfigurację oferty w odniesieniu do danego towaru; znaczenie, w kategoriach argumentu sprzedaży lub argumentu reklamowego, wzmianki o gwarancji handlowej producenta; miejsce, jakie ta wzmianka zajmuje w ofercie; ryzyko pomyłki lub wprowadzenia w błąd, jakie wzmianka ta może wywołać w świadomości przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego, dostatecznie uważnego i rozsądnego, co do różnych przysługujących mu uprawnień z tytułu gwarancji lub co do rzeczywistej tożsamości gwaranta; istnienia w ofercie wyjaśnień dotyczących innych gwarancji związanych z danym towarem lub wszelkich innych czynników mogących uzasadnić obiektywną potrzebę ochrony konsumenta.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 lit. m) dyrektywy 2011/83 w związku z art. 6 ust. 2 tiret drugie dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji należy interpretować w ten sposób, że informacje w przedmiocie warunków gwarancji handlowej producenta, które należy przekazać konsumentowi, obejmują wszystkie warunki stosowania i realizacji takiej gwarancji umożliwiające konsumentowi podjęcie decyzji o związaniu się umową z przedsiębiorcą.

⁽¹⁾ Dz.U. C 242 z 21.6.2021.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven – Niderlandy) – R. en R./Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-189/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka rolna (WPR) – Rozporządzenie (UE) nr 1306/2013 – Załącznik II – Wymóg podstawowy w zakresie zarządzania 10 – Rozporządzenie (UE) nr 1107/2009 – Artykuł 55 akapit pierwszy i akapit drugi zdanie pierwsze – System wsparcia bezpośredniego – Wspólne zasady – Zmniejszenie lub wykluczenie całości lub części pomocy otrzymanej w ramach WPR – Nieprzestrzeganie przepisów dotyczących zasady wzajemnej zgodności – Stosowanie środka ochrony roślin, który nie uzyskał zezwolenia w danym państwie członkowskim lub w odniesieniu do którego zezwolenie już nie obowiązuje i – w tym drugim przypadku – którego termin przydatności do użycia został przekroczony]

(2022/C 257/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: R. en R.

Strona przeciwna: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Sentencja

Wymóg podstawowy w zakresie zarządzania 10, ustanowiony w załączniku II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008, który odsyła do art. 55 akapit pierwszy i akapit drugi zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczącego wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylającego dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG, należy interpretować w ten sposób, że dotyczy on również stosowania środka ochrony roślin, który nie uzyskał zezwolenia w danym państwie członkowskim lub w odniesieniu do którego takie zezwolenie już nie obowiązuje i – w tym drugim przypadku – którego termin przydatności do użycia został przekroczony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 14.6.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 5 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalia) – Autoridade Tributária e Aduaneira/DSR – Montagem e Manutenção de Ascensores e Escadas Rolantes SA

(Sprawa C-218/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Stawki – Przepisy przejściowe dotyczące niektórych usług pracochłonnych – Punkt 2 załącznika IV – Remonty i naprawy prywatnych mieszkań – Stosowanie obniżonej stawki VAT do usług naprawy i konserwacji wind w budynkach mieszkalnych]

(2022/C 257/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Autoridade Tributária e Aduaneira

Druga strona postępowania: DSR – Montagem e Manutenção de Ascensores e Escadas Rolantes SA

Sentencja

Punkt 2 załącznika IV do dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „remontów i napraw prywatnych budynków mieszkalnych [mieszkań]” w rozumieniu tego przepisu obejmuje usługi naprawy i remontu wind w budynkach mieszkalnych, z wyłączeniem usług konserwacji takich wind.

(¹) Dz.U. C 252 z 28.6.2021.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 12 maja 2022 r. – Évariste Boshab/Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-242/21 P) (¹)

[Odwołanie – Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Demokratycznej Republice Konga – Rozporządzenie (WE) nr 1183/2005 – Artykuł 2b) i art. 9 ust. 2 – Decyzja 2010/788/ WPZiB – Artykuł 3 ust. 2 i art. 9 ust. 2 – Pozostawienia nazwiska wnoszącego odwołanie w wykazie osób objętych środkami ograniczającymi – Decyzja (WPZiB) 2018/1940 – Rozporządzenie wykonawcze 2018/1931 – Prawo do bycia wysłuchanym]

(2022/C 257/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Évariste Boshab (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, P. De Wolf, T. Payan, A. Guillerme)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo J.P. Hix, S. Lejeune, a następnie S. Lejeune, pełnomocnicy)

Sentencja

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Évariste Boshab pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 217 z dnia 7.6.2021.

Postanowienie Trybunału ósma izba) z dnia 17 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo – Portugalía) – Estaleiros Navais de Peniche SA/Município de Aveiro, Navaltagus – Reparação e Construção Naval SA, Navalrocha – Sociedade de Construção e Reparações Navais SA

(Sprawa C-787/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem – Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane – Dyrektywa 89/655/EWG – Artykuł 1 ust. 3- Interes prawny – Dostęp do procedur odwoławczych – Oferent wykluczony decyzją instytucji zamawiającej, która stała się ostateczna w braku zakwestionowana wszystkich powodów odrzucenia jego oferty – Brak interesu prawnego]

(2022/C 257/19)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Estaleiros Navais de Peniche SA

Strona przeciwna: Município de Aveiro, Navaltagus – Reparação e Construção Naval SA, Navalrocha – Sociedade de Construção e Reparações Navais SA

Sentencja

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby oferent, który został wykluczony z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego decyzją instytucji zamawiającej, która stała się ostateczna, mógł zaskarżyć decyzję o udzieleniu tego zamówienia. W tym względzie bez znaczenia jest to, czy wykluczony oferent podnosi, iż ewentualnie zamówienie mogłoby zostać udzielone jemu w przypadku, gdyby w wyniku uchylecia tej decyzji, instytucja zamawiająca postanowiłaby o wszczęciu nowego postępowania o udzielenie zamówienia publicznego.

⁽¹⁾ Data złożenia 16.12.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 29 września 2020 r. – Fastweb SpA i in./Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

(Sprawa C-468/20)

(2022/C 257/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Fastweb SpA, Tim SpA, Vodafone Italia SpA, Wind Tre SpA

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawidłowa wykładnia art. 267 TFUE nakłada na sąd krajowy, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, obowiązek wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym w przedmiocie wykładni prawa [Unii Europejskiej] mającego znaczenie dla sporu w postępowaniu głównym, nawet jeśli można wykluczyć wątpliwości interpretacyjne co do znaczenia, jakie należy nadać właściwemu przepisowi prawa europejskiego – biorąc pod uwagę terminologię i znaczenie prawa [Unii Europejskiej], jakie można przypisać słowom składającym się na ów przepis, ramy prawne Unii, w jakie przepis ten się wpisuje, oraz cele ochrony leżące u jego podstaw, zważywszy na etap rozwoju prawa europejskiego w chwili, w której stosowany jest przepis mający znaczenie w ramach postępowania krajowego –, lecz nie jest możliwe udowodnienie w sposób szczegółowy, z subiektywnego punktu widzenia, mając na uwadze zachowanie innych sądów, że wykładnia dokonana przez właściwy sąd jest taka sama, jak ta, której prawdopodobnie dokonają sądy państw członkowskich oraz Trybunał, w przypadku gdy będą rozstrzygać tę samą kwestię?

- 2) Czy prawidłowa wykładnia art. 49 i 56 TFUE oraz zharmonizowanych ram prawnych wyrażonych w dyrektywach 2002/19/WE⁽¹⁾, 2002/20/WE⁽²⁾, 2002/21/WE⁽³⁾ i 2002/22/WE⁽⁴⁾, w szczególności w art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 2002/21/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE⁽⁵⁾, w art. 3 dyrektywy 2002/20/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, oraz w art. 20, 21 i 22 dyrektywy 2002/22/WE, zmienionej dyrektywą 2009/136/WE⁽⁶⁾, stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego takiemu jak przepis wynikający z art. 13, 70 i 71 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 259/03 w związku z art. 2 ust. 12 lit. h) i l) ustawy nr 481/1995 i art. 1 ust. 6 pkt 2 ustawy nr 249/1997, który przyznaje krajowemu organowi regulacyjnemu w sektorze łączności elektronicznej uprawnienie do ustalenia: i) w przypadku telefonii komórkowej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia nie mniejszej niż raz na cztery tygodnie z jednoczesnym wprowadzeniem obowiązku wobec podmiotów gospodarczych, które stosują częstość odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze innym niż miesięczny, bezzwłocznego poinformowania użytkownika o odnowieniu oferty poprzez wysłanie wiadomości SMS; ii) w przypadku telefonii stacjonarnej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze miesięcznym lub stanowiącym wielokrotność miesiąca; iii) w przypadku ofert pakietów obejmujących m.in. telefonię stacjonarną – stosowania częstości odnoszącej się do telefonii stacjonarnej?

- 3) Czy prawidłowa wykładnia i stosowanie zasady proporcjonalności w związku z art. 49 i 56 TFUE oraz zharmonizowanymi ramami prawnymi wyrażonymi w dyrektywach 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE, w szczególności w art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 2002/21/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, w art. 3 dyrektywy 2002/20/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, oraz w art. 20, 21 i 22 dyrektywy 2002/22/WE, zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, stoi na przeszkodzie przyjęciu przez krajowy organ regulacyjny w sektorze łączności elektronicznej środków regulacyjnych mających na celu ustalenie: i) w przypadku telefonii komórkowej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia nie mniejszej niż raz na cztery tygodnie z jednoczesnym wprowadzeniem obowiązku wobec podmiotów gospodarczych, które stosują częstość odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze innym niż miesięczny, bezzwłocznego poinformowania użytkownika o odnowieniu oferty poprzez wysłanie wiadomości SMS; ii) w przypadku telefonii stacjonarnej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze miesięcznym lub stanowiącym wielokrotność miesiąca; iii) w przypadku ofert pakietów obejmujących m.in. telefonię stacjonarną – stosowania częstości odnoszącej się do telefonii stacjonarnej?

- 4) Czy prawidłowa wykładnia i stosowanie zasad niedyskryminacji i równego traktowania w związku z art. 49 i 56 TFUE oraz zharmonizowanymi ramami prawnymi wyrażonymi w dyrektywach 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE, w szczególności w art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy 2002/21/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, w art. 3 dyrektywy 2002/20/WE, zmienionej dyrektywą 2009/140/WE, oraz w art. 20, 21 i 22 dyrektywy 2002/22/WE, zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, stoi na przeszkodzie przyjęciu przez krajowy organ regulacyjny w sektorze łączności elektronicznej środków regulacyjnych mających na celu ustalenie: i) w przypadku telefonii komórkowej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia nie mniejszej niż raz na cztery tygodnie z jednoczesnym wprowadzeniem obowiązku wobec podmiotów gospodarczych, które stosują częstość odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze innym

niż miesięczny, bezzwłocznego poinformowania użytkownika o odnowieniu oferty poprzez wysłanie wiadomości SMS; ii) w przypadku telefonii stacjonarnej – częstości odnowienia ofert i rozliczenia w wymiarze miesięcznym lub stanowiącym wielokrotność miesiąca; iii) w przypadku ofert pakietów obejmujących m.in. telefonię stacjonarną – stosowania częstości odnoszącej się do telefonii stacjonarnej?

-
- (¹) Dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie), Dz.U. 2002, L 108, s. 7.
- (²) Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach), Dz.U. 2002, L 108, s. 21.
- (³) Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa), Dz.U. 2002, L 108, s. 33.
- (⁴) Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej), Dz.U. 2002, L 108, s. 51.
- (⁵) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej, Dz.U. 2009, L 337, s. 37.
- (⁶) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/136/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników, dyrektywę 2002/58/WE dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów, Dz.U. 2009, L 337, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Ascoli Piceno (Włochy) w dniu 13 października 2020 r. – postępowanie karne przeciwko OL

(Sprawa C-517/20)

(2022/C 257/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Ascoli Piceno.

Oskarżony w postępowaniu głównym:

OL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady swobody przedsiębiorczości, niedyskryminacji i ochrony konkurencji, o których mowa w art. 49, 56 i 106 TFUE, oraz przewidziana w nich zasada racjonalności stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które na mocy krajowego przepisu lub aktu prawnego mającego moc ustawy powodują przedłużenie dawnych koncesji i innych praw do przyjmowania zakładów udzielonych w drodze przetargów lub w drodze procedury uregulowania statusu (bez przetargu), których pierwotny termin wygaśnięcia został już wyznaczony na czerwiec 2016 r.?
- 2) Czy art. 49, 56 i 106 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym które za pomocą metody bezpośredniego udzielenia zamówienia w drodze aktu przedłużenia, który nie został poprzedzony wcześniejszym przeprowadzeniem postępowania przetargowego, powodują zamknięcie w nieuzasadniony sposób rynku krajowego?
- 3) Czy art. 49, 56 i 106 TFUE stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które, wobec braku równoczesnego przeprowadzenia nowego postępowania przetargowego, zezwalają na obowiązywanie na rynku krajowym wszystkich koncesji już uznanych za niezgodne z prawem w kolejnych orzeczeniach Trybunału, uniemożliwiając dostęp do tego rynku nowym podmiotom zagranicznym?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Income Tax Tribunal of Gibraltar (Zjednoczone Królestwo) w dniu 21 grudnia 2020 r. – Fossil (Gibraltar) Limited/Commissioner of Income Tax

(Sprawa C-705/20)

(2022/C 257/22)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Income Tax Tribunal of Gibraltar (Zjednoczone Królestwo)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fossil (Gibraltar) Limited

Strona przeciwna: Commissioner of Income Tax

Pytanie prejudycjalne

Czy przyznanie przez Commissioner of Income Tax obniżki podatkowej na podstawie ITA 2010 ze względu na uiszczony w Stanach Zjednoczonych podatek od osiągniętego przez skarżącą przychodu z licencji jest sprzeczne z decyzją 2019/700⁽¹⁾ czy też decyzja ta z innych powodów uniemożliwia przyznanie takiej obniżki?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji (UE) 2019/700 z dnia 19 grudnia 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34914 (2013/C) wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo na rzecz systemu poboru podatku dochodowego od osób prawnych w Gibraltarze (notyfikowana jako dokument nr C(2018) 7848) (Dz.U. 2019, L 119, s. 151).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd – Kula (Bułgaria) w dniu 25 sierpnia 2021 r. – OP, MN, KL, IJ, GH, EF, CD i AB / Główna direkcja „Pożarna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kym Ministerstvo na wytresznite raboti

(Sprawy połączone C-529/21, C-530/21, C-531/21, C-532/21, C-533/21, C-534/21, C-535/21 i C-536/21)

(2022/C 257/23)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd – Kula

Strony w postępowaniu głównym

Strony powodowe: OP, MN, KL, IJ, GH, EF, CD i AB

Strona pozwana: Główna direkcja „Pożarna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kym Ministerstvo na wytresznite raboti

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywa 2003/88/WE⁽¹⁾ znajduje zastosowanie, jeżeli specyfika niektórych szczególnych rodzajów działalności w służbie publicznej, na przykład w siłach zbrojnych lub policji, lub niektórych szczególnych rodzajów działalności w służbie obrony cywilnej, takich jak ochrona przeciwpożarowa, jednoznacznie temu się sprzeciwiają, przy założeniu że:

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE stanowi, że ma ona zastosowanie do wszystkich sektorów działalności, zarówno publicznego, jak i prywatnego, w rozumieniu art. 2 dyrektywy 89/391/EWG⁽²⁾;

Artykuł 2 ust. 2 dyrektywy 89/391/EWG stanowi, że dyrektywa ta nie ma zastosowania, jeżeli specyfika niektórych szczególnych rodzajów działalności w służbie publicznej, na przykład w siłach zbrojnych lub policji, lub niektórych szczególnych rodzajów działalności w służbie obrony cywilnej, takich jak ochrona przeciwpożarowa, jednoznacznie temu się sprzeciwiają?

2. Czy – przy ocenie równoważności właściwych środków ochrony, w rozumieniu art. 12 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE, kategorii pracowników, którzy wykonują pracę w porze nocnej i których praca w porze nocnej nie przekracza 7 godzin na dobę, i innej kategorii pracowników, którzy również wykonują pracę w porze nocnej i których praca w porze nocnej nie przekracza 8 godzin, ale którzy mają takie przywileje jak więcej urlopów, wyższe odprawy emerytalne, wyższy dodatek za staż pracy – należy brać pod uwagę korzyści, z których korzysta ta druga kategoria?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

(²) Dyrektywa Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rayonen sad Kula (Bułgaria) w dniu 30 listopada 2021 r. – AB, BC, CD, DE, EF, FG i GH/Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kam Ministerstvo na vatrešnite raboti

(Sprawy C-732/21, C-733/21, C-734/21, C-735/21, C-736/21, C-737/21 et C-738/21)

(2022/C 257/24)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Kula

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: AB, BC, CD, DE, EF, FG i GH

Strona pozwana: Glavna direksia „Pozharna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kam Ministerstvo na vatrešnite raboti

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywa 2003/88/WE (¹) znajduje zastosowanie, jeżeli specyfika niektórych szczególnych rodzajów działalności w służbie publicznej, na przykład w siłach zbrojnych lub policji, lub niektórych szczególnych rodzajów działalności w służbie obrony cywilnej, takich jak ochrona przeciwpożarowa, jednoznacznie temu się sprzeciwiają, przy założeniu, że:

Artykuł 1 ust. 3 dyrektywy 2003/88/WE stanowi, że ma ona zastosowanie do wszystkich sektorów działalności, zarówno publicznej, jak i prywatnej, w rozumieniu art. 2 dyrektywy 89/391/EWG (²);

Artykuł 2 ust. 2 dyrektywy 89/391/EWG stanowi, że dyrektywa ta nie ma zastosowania, jeżeli specyfika niektórych szczególnych rodzajów działalności w służbie publicznej, na przykład w siłach zbrojnych lub policji, lub niektórych szczególnych rodzajów działalności w służbie obrony cywilnej, takich jak ochrona przeciwpożarowa, jednoznacznie temu się sprzeciwiają?

2. Czy – przy ocenie równoważności właściwych środków ochrony, w rozumieniu art. 12 lit. b) dyrektywy 2003/88/WE, kategorii pracowników, którzy wykonują pracę w porze nocnej i których praca w porze nocnej nie przekracza 7 godzin na dobę, i innej kategorii pracowników, którzy również wykonują pracę w porze nocnej i których praca w porze nocnej nie przekracza 8 godzin, ale którzy mają takie przywileje jak więcej urlopów, wyższe odprawy emerytalne, wyższy dodatek za staż pracy – należy brać pod uwagę korzyści, z których korzysta ta druga kategoria?

(¹) Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

(²) Dyrektywa Rady z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy (Dz.U. 1989, L 183, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 29 września 2021 r. w sprawie T-619/18, TUIfly GmbH/Komisja Europejska, wniesione w dniu 10 grudnia 2021 r. przez TUIfly GmbH

(Sprawa C-764/21 P)

(2022/C 257/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: TUIfly GmbH (przedstawiciele: L. Giesberts i D. Westarp, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 19 maja 2022 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w części odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne i w części oddalił je jako oczywiście bezzasadne oraz obciążył wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Vorarlberg (Austria) w dniu 28 stycznia 2022 r. – NK

(Sprawa C-55/22)

(2022/C 257/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Vorarlberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NK

Zaskarżony organ: Bezirkshauptmannschaft Feldkirch

Pytania prejudycjalne

Czy zasadę [ne] bis in idem, zagwarantowaną w art. 50 karty, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie nałożeniu przez właściwy organ karnoadministracyjny państwa członkowskiego grzywny na daną osobę za naruszenie przepisu ustawodawstwa o grach losowych, jeżeli postępowanie karnoadministracyjne prowadzone przeciwko tej samej osobie z powodu naruszenia innego przepisu ustawodawstwa o grach losowych (lub, ogólniej, unormowania z tej samej dziedziny prawa) i opierające się na tym samym stanie faktycznym zostało uprzednio prawomocnie umorzono po przeprowadzeniu rozprawy i postępowania dowodowego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ufficio del Giudice di pace di Rimini (Włochy) w dniu 7 marca 2022 r. – BL/Presidenza del Consiglio dei Ministri

(Sprawa C-190/22)

(2022/C 257/27)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Ufficio del Giudice di pace di Rimini

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BL

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii, a w szczególności art. 15, 20, 30 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, klauzule 2 i 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, wykonanego dyrektywą Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (¹), zasada niezawisłości i nieusuwalności sędziego europejskiego w rozumieniu wyjaśnionym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości w wyroku UX/Governo della Repubblica italiana (EU:C:2020:572), sprzeciwiają się przepisowi prawa krajowego, takiemu jak art. 29 dekretu ustawodawczego nr 116 z dnia 13 lipca 2017 r., zwanego dalej „dekretem ustawodawczym nr 116/2017”, który bez obiektywnych przyczyn dyskryminuje powódkę będącą sędzią pokoju pod względem warunków pracy porównywalnych sędziów zawodowych w następującej sytuacji faktycznej:
- powódka będąca sędzią pokoju nieprzerwanie od 2002 r. nie ukończyła 70 roku życia, co nastąpi w 2022 r., i na dzień 15 sierpnia 2017 r. nie wypracowała więcej niż 16 lat faktycznej służby w charakterze sędziego honorowego;
 - w związku z tym, mimo że przepis prawa krajowego (art. 29 ust. 1 dekretu ustawodawczego nr 116/2017) pozwalał jej na dalsze sprawowanie urzędu sędziego aż do ukończenia 70 roku życia, powódka nie może uczestniczyć w pierwszej procedurze weryfikacyjnej celem potwierdzenia wpisu w zamkniętym wykazie jako sędzią honorowy, która zostanie ogłoszona przez Consiglio superiore della magistratura (najwyższą radę sądownictwa) w roku 2022, jak wskazano w art. 29 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 116/2017;
 - jako dalsza konsekwencja, nie mogąc złożyć wniosku o dopuszczenie do udziału w przewidzianej w 2022 r. procedurze weryfikacyjnej celem potwierdzenia wpisu w zamkniętym wykazie, powódka, która na podstawie poprzednich przepisów z dniem 31 grudnia 2021 r. przestała już sprawować urząd sędziego z powodu ukończenia 68 roku, nie mogła już wznowić służby począwszy od dnia 1 stycznia 2022 r., ponieważ nowe przepisy, chociaż przewidują ciągłość służby aż do ukończenia 70 roku życia dla osób pełniących służbę w dniu 15 sierpnia 2017 r., przewidują również zakończenie służby w przypadku osób, które nie są w stanie złożyć wniosku o potwierdzenie powołania do służby (art. 29 ust. 9 dekretu ustawodawczego nr 116/2017);
 - na podstawie wyżej wymienionych przepisów prawa krajowego powódka otrzyma od rządu włoskiego jedynie odszkodowanie w wysokości od 1 500 do 2 500 EUR rocznie za każdy rok służby w stosunku do liczby rozpraw przeprowadzonych w ciągu roku, maksymalnie 50 000 EUR, zrzekając się również wszelkich praw w zakresie wynagrodzeń, uprawnień i składek dochodzonych w postępowaniu toczącym się przed TAR [Tribunale Amministrativo Regionale] Emilia Romagna (regionalnym sądem administracyjnym dla Emilii – Romanii) i gwarantowanych prawem Unii za świadczenie służby sądowej wykonywanej jako pracownik, ale bez uznania za takiego przez włoski rząd, w tym objęcie stosunku pracy składkami na zabezpieczenie społeczne i wynikającymi z tego świadczeniami;
 - TAR Emilia Romagna wydanym 9 lutego 2022 r. postanowieniem o zastosowaniu środka zabezpieczającego, w wykonaniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie UX i wbrew przepisom prawa krajowego oraz opinii najwyższej rady sądownictwa z dnia 16–17 lutego 2022 r., zarządził ponowne objęcie [przez powódkę] funkcji sędziego pokoju aż do ukończenia 70 lat;
 - Prezes Tribunale di Rimini (sądu w Rimini) zgodnie z treścią postanowienia o zastosowaniu środka zabezpieczającego TAR Emilia Romagna decyzją z dnia 1 marca 2022 r. zarządził natychmiastowe ponowne włączenie powódki do służby;
 - do tutejszego sądu odsyłającego wystąpiono z żądaniem, tytułem odszkodowania za rażące i ciągłe naruszenie przez rząd włoski prawa Unii w zakresie statusu prawnego i praw sędziów honorowych, kwoty odpowiadającej wynagrodzeniu, które powódka powinna była otrzymać w okresie od 10 do 28 lutego 2022 r., w wysokości należnej porównywalnemu sędziemu zawodowemu, którego podstawą prawną jest postanowienie TAR Emilia Romagna o zastosowaniu środka zabezpieczającego w postaci ponownego włączenia do służby, ale jest sprzeczne z przepisami prawa krajowego, co, mimo przyznania naruszenia prawa Unii, z jednej strony wyklucza jakąkolwiek możliwość ponownego włączenia do służby do czasu ukończenia 70 roku życia sędzi honorowej będącej powódką, która wbrew swojej woli została zwolniona ze służby z dniem 31 grudnia 2021 r. w oparciu o orzeczenie sądowe wydane przez Consiglio di Stato (radę stanu) w ramach postępowania w przedmiocie środka zabezpieczającego z naruszeniem wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie UX, zaś z drugiej ogranicza odszkodowanie za poniesioną przez powódkę szkodę do uprzednio określonego w przepisach prawa ryczałtu w wysokości o wiele niższej niż faktycznie poniesiona szkoda wynikająca z naruszenia praw gwarantowanych przez Unię?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 267 TFUE, klauzule 2 i 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, wykonanego dyrektywą Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r., podstawowa zasada niezawisłości i nieusuwalności sędziego europejskiego sprzeciwiają się przepisowi prawa krajowego – takiemu jak art. 21 dekretu ustawodawczego nr 116/2017 – który naraża odsyłającego sędziego pokoju, pozbawionego skutecznej ochrony prawnej, ekonomicznej i w zakresie zabezpieczenia społecznego, który zamierza stosować prawo Unii zgodnie z jego wykładnią Trybunału Sprawiedliwości zawartą w wyroku UX, nie stosując przepisów krajowych utrudniających uznanie wnioskowanej ochrony, na automatyczne zakończenie służby sędziowskiej przez organy państwa włoskiego w ramach postępowania głównego, takie jak najwyższa rada sądownictwa i ministerstwo sprawiedliwości, bez zachowania kontrydiktoryjności i z pominięciem postępowania dyscyplinarnego przewidzianego przed wejściem w życie dekretu ustawodawczego nr 116/2017?
- 3) W świetle odpowiedzi twierdzącej odpowiedzi na pierwsze dwa pytania: czy stanowi naruszenie „państwa prawnego” w rozumieniu pojęcia zawartego w art. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii ^(?) sytuacja wewnętrzna państwa włoskiego, w której:
- będąca powódką sędzia pokoju i inni 4 769 sędziowie honorowi pełniący służbę w dniu 15 sierpnia 2017 r., między którymi znajduje się niniejszy sędzia odsyłający, pozbawieni są ochrony normatywnej, ekonomicznej i w zakresie zabezpieczenia społecznego w ramach warunków pracy zapewnianych porównywalnym sędziom zawodowym, a zatem nie mogą sprawować urzędu sędziego w warunkach niezawisłości i nieusuwalności;
 - rząd włoski i „pracodawca” ministerstwo sprawiedliwości, parlament narodowy, najwyższa rada sądownictwa, Suprema Corte di Cassazione (najwyższy sąd kasacyjny) i Consiglio di Stato (rada stanu) systematycznie odmawiają uznania pierwszeństwa prawa unijnego i stosowania orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości w sprawie statusu prawnego i praw gwarantowanych przez prawodawstwo UE będącej powódką sędzi pokoju i 4 769 sędziom honorowym w identycznych warunkach wykonywania funkcji sędziowskich w stosunku do sędziów zawodowych;
 - 4 769 sędziów honorowych, w tym niniejszy sędzia odsyłający, ale z wyłączeniem powódki, którzy pełnili służbę w dniu 15 sierpnia 2017 r., będzie zmuszonych do zrzeczenia się wszelkich praw gwarantowanych prawem Unii, jeżeli zamierzają poddać się, z wynikiem pozytywnym, nowej procedurze weryfikacyjnej celem kontynuowania służby sędziowskiej aż do ukończenia 70 roku życia, mimo otrzymania przez wszystkich wyżej wskazanych sędziów honorowych ze strony najwyższej rady sądownictwa i ministerstwa sprawiedliwości, na podstawie przepisów obowiązujących do dnia 31 grudnia 2021 r., postanowienia potwierdzającego powołanie do służby do dnia 31 maja 2024 r., a w każdym razie do dnia automatycznego zakończenia służby ze względu na wiek, przy czym po „ustabilizowaniu” powołania nadal występują warunki naruszające niezawisłość i nieusuwalność „ustabilizowanego” sędziego honorowego;
 - pokrywane z budżetu Unii interwencje finansowe na reformę sądownictwa cywilnego i karnego we Włoszech w kierunku sprawiedliwego i szybkiego procesu, zgodnie z definicją zawartą w PNRR [Piano Nazionale di Ripresa e Resilienza (narodowym planie odbudowy i reagowania)], nie przewidują żadnych środków wspierających sędziów honorowych i są nakierowane głównie na włączenie do rynku pracy na czas określony 16 500 urzędników administracyjnych będących „pracownikami urzędu ds. procesów sądowych”, zatrudnionych na podstawie stosunku pracy podporządkowanej w ministerstwie sprawiedliwości na takich samych warunkach ekonomicznych jak w wypadku „ustabilizowanych” sędziów honorowych, ale na warunkach nieusuwalności na poziomie dyscyplinarnym przez cały okres trwania tego stosunku, które nie są uznawane w odniesieniu do sędziów honorowych nawet po „stabilizacji”?
- 4) Czy w świetle odpowiedzi twierdzącej na pierwsze trzy pytania art. 278 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 160 Regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, z powodu sprzeczności z art. 2, 6 i 19 Traktatu [o Unii Europejskiej], są niezgodne z prawem w części, w której nie pozwalają Trybunałowi Sprawiedliwości, w ramach postępowań prejudycjalnych na podstawie art. 267 TFUE, na przyjęcie niezbędnych środków tymczasowych również w postaci zawieszenia krajowych aktów ustawodawczych naruszających zasadę państwa prawa i interesy finansowe Unii zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w rozporządzeniu 2020/2092?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43).

⁽²⁾ (Dz.U. 2020, L 433I, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 18 marca 2022 r. – F/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-208/22)

(2022/C 257/28)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca/: F

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle motywów 3, 32 i 39 rozporządzenia dublińskiego⁽¹⁾ i w związku z art. 1, 4, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rozporządzenie to należy interpretować i stosować w ten sposób, że obowiązująca między państwami zasada zaufania nie podlega stopniowaniu, a co za tym idzie poważne i systematyczne naruszenia prawa Unii, których dopuszcza się przed przekazaniem potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie w stosunku do obywateli państw trzecich, którzy nie zostali jeszcze przekazani wtórnie na mocy rozporządzenia dyblińskiego, stoją bezwzględnie na przeszkodzie przekazaniu do tego państwa członkowskiego?
- 2) Jeżeli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego w związku z art. 1, 4, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie narusza w sposób poważny i mający charakter systemowy prawo Unii, to działając na podstawie rozporządzenia dublińskiego, przekazujące państwo członkowskie nie może automatycznie opierać się na obowiązującej między państwami zasadzie zaufania, lecz musi wyeliminować wszelkie wątpliwości lub też uprawdopodobnić, że wnioskodawca nie znajdzie się po przekazaniu w sytuacji, która nie odpowiadałaby wymogom wynikającym z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) Za pomocą jakich środków dowodowych wnioskodawca może wykazać, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego stoi na przeszkodzie jego przekazaniu oraz jakie standardy w zakresie postępowania dowodowego należy przy tym stosować? Czy biorąc pod uwagę zawarte w motywach rozporządzenia dublińskiego odesłania do dorobku prawnego Unii, na przekazującym państwie członkowskim spoczywa obowiązek współpracy lub weryfikacji warunków w państwie, do którego miałoby nastąpić przekazanie, czy też w przypadku poważnych i mających charakter systemowy naruszeń praw podstawowych wobec obywateli państw trzecich konieczne jest uzyskanie od odpowiedzialnego państwa członkowskiego indywidualnych gwarancji, że prawa podstawowe wnioskodawcy zostaną (jednak) uszanowane po jego przekazaniu? Czy odpowiedź na powyższe pytanie byłaby inna, gdyby wnioskodawca miał problemy z przeprowadzeniem dowodu w sytuacji, gdy nie jest on w stanie potwierdzić swoich spójnych i szczegółowych oświadczeń dokumentami, podczas gdy, biorąc pod uwagę charakter tych oświadczeń, nie można tego od niego oczekiwać?
- 4) Czy odpowiedź na pytania sformułowane w pkt III byłaby inna, gdyby wnioskodawca był w stanie uprawdopodobnić, że odwołanie się do organów państwowych lub skorzystanie ze środka zaskarżenia w odpowiedzialnym państwie członkowskim nie będzie możliwe lub skuteczne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca, Dz.U. 2013, L 180, s. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 18 marca 2022 r. – Stappert Deutschland GmbH/Hauptzollamt Hannover

(Sprawa C-210/22)

(2022/C 257/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Stappert Deutschland GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hannover

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „kształtowniki drążone” w regule pochodzenia dla podpozycji 7304 41 HS załącznika 22–01 do rozporządzenia delegowanego 2015/2446 ⁽¹⁾, która uzależnia nabywanie pochodzenia od „zmiany z kształtowników drążonych objętych podpozycją 7304 49” (reguła pochodzenia kształtowników drążonych) obejmuje wykończony na gorąco służący do wytworzenia innego produktu materiał objęty podpozycją 7304 49 HS, prosty i o jednolitej grubości ścianki, który nie spełnia wymagań normy technicznej dla rur bez szwu ze stali szlachetnej wykończonych na gorąco, i z którego są wytwarzane w procesie obróbki na zimno rur o innych przekrojach poprzecznych i grubościach ścianki?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi przeczącej albo nie da się udzielić odpowiedzi: Czy reguła pochodzenia kształtowników drążonych jest sprzeczna z art. 60 ust. 2, art. 284 UKC ⁽²⁾ oraz art. 290 TFUE z tego względu, że:
 - a) brak jest uzasadnienia,
 - b) jest ona zbyt nieokreślona lub
 - c) z nadania statusu pochodzenia są wyłączone operacje przetwarzania, które nadawałyby status pochodzenia na podstawie art. 60 ust. 2 UKC[?]
- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: Czy nabywanie pochodzenia przez towary objęte podpozycją 7304 41 HS określa się w sporze głównym zgodnie z regułą pochodzenia „CTH” dla podpozycji 7304 41 HS załącznika 22–01 do rozporządzenia delegowanego 2015/2446, zgodnie z regułą rezydualną dla działu 73 HS w załączniku 22–01 do rozporządzenia delegowanego 2015/2446 czy też zgodnie z art. 60 ust. 2 UKC?

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/2446 z dnia 28 lipca 2015 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 w odniesieniu do szczegółowych zasad dotyczących niektórych przepisów unijnego kodeksu celnego (Dz.U. 2015, L 343, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 marca 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Portugalska

(Sprawa C-220/22)

(2022/C 257/30)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: I. Melo Sampaio i M. Noll-Ehlers, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez systematyczne i trwałe przekraczanie rocznej dopuszczalnej wartości NO₂ począwszy od dnia 1 stycznia 2020 r. w strefach PT 3001 Lisboa Norte, PT 1004 Porto Litoral i PT 1009 Entre Douro e Minho (poprzednio PT 1001 Braga), Portugalia uchybiła zobowiązaniomciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy ⁽¹⁾ w związku z częścią B załącznika XI do tej dyrektywy;

- stwierdzenie, że Portugalia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE, indywidualnie i w związku z częścią A załącznika XV do tej dyrektywy, w odniesieniu do wszystkich tych stref, a w szczególności obowiązkowi podjęcia, na podstawie art. 23 ust. 1 akapit drugi, odpowiednich środków by okres, w którym wartości dopuszczalne są one dotrzymane, był możliwie jak najkrótszy;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z danych przekazanych przez Portugalię wynika, że od dnia 1 stycznia 2010 r. to państwo członkowskie naruszało obowiązki, które na nim ciąży na mocy art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50 w związku z częścią B załącznika XI do tej dyrektywy, w której mowa o strefach Porto Litoral (PT 1004), Entre Douro e Minho (PT 1009) i Lisboa Norte (PT 3001).

Ponadto władze portugalskie nie przyjęły lub nie wdrożyły wszystkich odpowiednich środków wymaganych w celu zapewnienia, aby okres przekroczenia rocznej dopuszczalnej wartości NO₂, określonej w art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50 w związku z częścią B załącznika XI do tej dyrektywy, był możliwie jak najkrótszy zgodnie z wymogami art. 23 ust. 1 tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. 2008, L 152, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 31 marca 2022 r. – Nexive Commerce Srl i in./Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni i in.

(Sprawa C-226/22)

(2022/C 257/31)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Nexive Commerce Srl, Nexive Scarl, Nexive Services Srl, Nexive Network Srl, Nexive SpA, Brt SpA, A.I.C.A.I. Associazione Italiana Corrieri Aerei Internazionali, DHL Express (Italy) Srl, TNT Global Express Srl, Fedex Express Italy Srl, United Parcel Service Italia Srl, General Logistics Systems Enterprise Srl, General Logistics Systems Italy SpA, Federal Express Europe Inc. Filiale Italiana

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Ministero dello Sviluppo Economico

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 2 akapit drugi tiret czwarte i art. 9 ust. 3, a także art. 22 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (¹), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty (²) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, takim jak obowiązujące we włoskim porządku prawnym [wyrażone w art. 1 ust. 65 i 66 legge 23 dicembre 2005, n. 266 (ustawy nr 266 z dnia 23 grudnia 2005 r.) i art. 65 decreto legge 24 aprile 2017, n. 50 (dekretu z mocą ustawy nr 50 z dnia 24 kwietnia 2017 r., przekształconego w ustawę, zmienionego Legge 21 giugno 2017, n. 96 (ustawą nr 96 z dnia 21 czerwca 2017 r.)], umożliwiającym nałożenie obowiązku wnoszenia składki na rzecz kosztów operacyjnych ponoszonych przez organ regulacyjny sektora pocztowego wyłącznie na operatorów sektora pocztowego, w tym tych, którzy nie świadczą usług wchodzących w zakres stosowania usługi powszechnej, w ten sposób dopuszczając możliwość wyłączenia jakiegokolwiek formy publicznego współfinansowania z budżetu państwa?

- 2) Czy art. 9 ust. 2 akapit drugi tiret czwarte i art. 22 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty należy interpretować w ten sposób, że umożliwiają one zaliczenie do kosztów operacyjnych, które mogą podlegać finansowaniu przez operatorów świadczących usługi pocztowe również kosztów, jakie należy ponieść na działania regulacyjne dotyczące usług pocztowych spoza zakresu zastosowania usług powszechnych, a także kosztów struktur administracyjnych i dotyczących polityki (tak zwanych struktur „poprzecznych”), których działania, mimo że nie mają bezpośrednio na celu regulacji rynków usług pocztowych, to jednak służą wykonywaniu wszystkich kompetencji instytucjonalnych urzędu, z wynikającą z tego możliwością ich pośredniego i częściowego (proporcjonalnego) przypisania do sektora usług pocztowych?
- 3) Czy zasada proporcjonalności, zasada niedyskryminacji, art. 9 ust. 2 akapit drugi tiret czwarte i art. 9 ust. 3, a także art. 22 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniającą dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty, stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym, takim jak włoskie uregulowania (wyrażone w art. 1 ust. 65 i 66 ustawy nr 266 z dnia 23 grudnia 2005 r.) i art. 65 dekretu z mocą ustawy nr 50 z dnia 24 kwietnia 2017 r., przekształconego w ustawę, zmienionego ustawą nr 96 z dnia 21 czerwca 2017 r.), nakładającym na operatorów sektora pocztowego obowiązek współfinansowania funkcjonowania organu regulacyjnego sektora pocztowego, bez możliwości rozróżnienia pozycji operatorów świadczących ekspresowe usługi kurierskie od pozycji operatorów świadczących usługi powszechne, a zatem bez możliwości uwzględnienia odmiennej intensywności działania regulacyjnego prowadzonego przez krajowy organ regulacyjny w odniesieniu do różnych rodzajów usług pocztowych?

(¹) Dz.U. 1998, L 15, s. 14.

(²) Dz.U. 2008, L 52, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w dniu 1 kwietnia 2022 r. – État belge / Autorité de protection des données

(Sprawa C-231/22)

(2022/C 257/32)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Państwo belgijskie

Strona pozwana: Autorité de protection des données

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 7 ogólnego rozporządzenia w sprawie ochrony danych osobowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że dziennik urzędowy państwa członkowskiego – któremu powierzono pełnienie misji publicznej w zakresie publikowania i archiwizowania dokumentów urzędowych i który zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami krajowymi jest odpowiedzialny za publikację aktów i dokumentów urzędowych, których publikacja jest zlecana przez podmioty publiczne będące osobami trzecimi, w formie przekazanej przez te podmioty po wcześniejszym przetworzeniu przez niedanych osobowych zawartych w tych aktach i dokumentach, przy czym ustawodawca krajowy nie przyznał im żadnego uznania co do treści dokumentów, które mają być opublikowane, ani co do celu i środków publikacji – ma status administratora?

2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 5 ust. 2 ogólnego rozporządzenia w sprawie ochrony danych osobowych należy interpretować w ten sposób, że dany dziennik urzędowy powinien być wyłącznie odpowiedzialny za wykonanie obowiązków ciężających na administratorze na podstawie tego przepisu, z wyłączeniem organów publicznych będących osobami trzecimi, które wcześniej przetwarzały dane zawarte w aktach urzędowych i dokumentach, których publikację zlecają, czy też obowiązki te spoczywają kumulatywnie na każdym z kolejnych administratorów?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia)
w dniu 5 kwietnia 2022 r. – État belge i Promo 54 / Promo 54 i État belge**

(Sprawa C-239/22)

(2022/C 257/33)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: État belge, Promo 54

Druga strona postępowania: Promo 54, État belge

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 12 ust. 1 i 2 oraz art. 135 ust. 1 lit. j) dyrektywy Rady 2006/112/WE (¹) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku braku szczegółowych zasad dotyczących stosowania kryterium pierwszego zasiedlenia do przebudowy nieruchomości dostawa, po dokonaniu przebudowy, budynku, który przed przebudową był przedmiotem pierwszego zasiedlenia w rozumieniu art. 12 ust. 1 lit. a) lub art. 12 ust. 2 akapit trzeci dyrektywy, jest zwolniona z podatku od wartości dodanej?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Évora
(Portugalia) w dniu 6 kwietnia 2022 r. – TL**

(Sprawa C-242/22)

(2022/C 257/34)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Évora

Strony w postępowaniu głównym

TL

Druga strona postępowania: Ministério Público

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1-3 dyrektywy 2010/64/UE⁽¹⁾ i art. 3 dyrektywy 2012/13/UE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾, samodzielnie lub w związku z art. 6 EKPC, można interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który w przypadku braku zapewnienia tłumacza ustnego oraz pisemnego tłumaczenia istotnych dokumentów procesowych podejrzanemu lub oskarżonemu, który nie rozumie języka postępowania, przewiduje sankcję względnej nieważności, która musi zostać podniesiona, oraz dopuszcza zarządzenie tej nieważności ze względu na upływ czasu?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. 2010, s. 280, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. 2012, L 142, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 22 kwietnia 2022 r. – Global NRG Kereskedelmi és Tanácsadó Zrt./Magyar
Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal**

(Sprawa C-272/22)

(2022/C 257/35)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Global NRG Kereskedelmi és Tanácsadó Zrt.

Druga strona postępowania: Magyar Energetikai és Közmű-szabályozási Hivatal

Interwenient po stronie drugiej strony postępowania: FGSZ Földgázzsállító Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 41 ust. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą”) należy, w świetle art. 47 karty praw podstawowych, interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym w postępowaniu prowadzonym przez organ regulacyjny tego państwa członkowskiego w przedmiocie ustalenia opłat za korzystanie z systemu, opłat za usługi mogące być świadczone przez operatorów systemów na podstawie taryf specjalnych oraz opłat za przyłączenie, wyłącznie operator systemu jest uznawany za stronę, której bezpośrednio dotyczy decyzja, zatem wyłącznie jemu przysługuje prawo do wniesienia środka zaskarżenia na decyzję wydaną w tym postępowaniu?
- 2) W przypadku udzielenia przez Trybunał Sprawiedliwości odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy art. 41 ust. 17 dyrektywy należy, w świetle art. 47 karty praw podstawowych, interpretować w ten sposób, że w wyniku zastosowania wspomnianego przepisu w sprawie takiej, jak będąca przedmiotem postępowania głównego, podmiot działający na rynku gazu ziemnego, który znajduje się w sytuacji takiej, jak skarżąca, która jest obciążana przez operatora systemu, na podstawie decyzji organu regulacyjnego państwa członkowskiego ustalającej opłaty za korzystanie z systemu, opłaty za usługi mogące być świadczone przez operatorów systemów na podstawie taryf specjalnych oraz opłaty za przyłączenie, opłatą za usługę, którą można świadczyć na podstawie taryfy specjalnej, należy uznać za stronę, której dotyczy wspomniana decyzja i w związku z tym jest on uprawniony do wniesienia środka zaskarżenia na tę decyzję?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 94).

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 24 lutego 2022 r. w sprawie T-442/21, Rhiannon Thomas i Michaël Julien/Rada Unii Europejskiej, wniesione w dniu 22 kwietnia 2022 r. przez Michaëla Juliëna

(Sprawa C-285/22 P)

(2022/C 257/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Michaël Julien (przedstawiciele: adwokaci J. Fouchet i J.-N. Caubet-Hilloutou)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia T-442/21 wydanego w dniu 24 lutego 2022 r. przez Sąd Unii Europejskiej;
- stwierdzenie nieważności decyzji 2021/689⁽¹⁾ podjętej przez Radę Unii Europejskiej w dniu 29 kwietnia 2021 r. w zakresie, w jakim zatwierdza ona art. Comprov16 umowy handlowej podpisanej w dniu 30 grudnia 2020 r. przez Unię Europejską i Zjednoczone Królestwo i w zakresie, w jakim umowa ta nie zachowuje swobody przepływu obywateli brytyjskich mających bliskie więzi rodzinne i majątkowe na terytorium Unii Europejskiej;
- obciążenie Unii Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym wynagrodzeniem adwokata w wysokości 5 000 EUR.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi, że organizacja wystąpienia Zjednoczonego Królestwa z Unii Europejskiej jest, w odniesieniu do praw jednostek, restrykcyjnie pojmowana oraz że brak poszanowania praw jednostek w umowie handlowej wpływa na jego sytuację jako obywatela brytyjskiego pochodzenia francuskiego, posiadającego francuską rodzinę i będącego właścicielem nieruchomości we Francji, w której regularnie przebywa przez okres przekraczający 90 dni.

W związku z tym wnoszący odwołanie ma interes prawny w zaskarzeniu decyzji o zawarciu umowy o handlu i współpracy, a Sąd naruszył art. 263 TFUE, nie uznając tego interesu, co powinno skłonić Trybunał do uchylenia jego postanowienia i rozpoznania sprawy co do istoty.

W szczególności Sąd naruszył prawo przy ocenie kryteriów dopuszczalności skargi określonych w art. 263 akapit czwarty TFUE. Po pierwsze bowiem, zaskarżone akty, jako akty o zasięgu ogólnym niepodlegające procedurze ustawodawczej, są w istocie aktami regulacyjnymi; po drugie, ponieważ umowa handlowa nie przewiduje żadnych przepisów dla obywateli brytyjskich, którzy zachowali bliskie więzi osobiste, rodzinne lub majątkowe z Unią Europejską, nie zawiera ona żadnych przepisów wykonawczych dla nich.

Ponadto, spełnione jest nawet kryterium bezpośredniego wpływu na indywidualną sytuację wnoszącego odwołanie, ponieważ umowa handlowa, która nie przewiduje żadnych przepisów dla ograniczonego kręgu osób znajdujących się w takiej samej jak on sytuacji odmawia mu prawa do życia prywatnego i rodzinnego, do pewności prawa oraz do swobodnego i spokojnego korzystania z prawa własności, które zależy od jego swobody przemieszczania się.

Wnoszący odwołanie jest zatem dotknięty w wystarczająco indywidualny sposób brakami umowy handlowej w odniesieniu do swobody przemieszczania się obywateli brytyjskich, które zachowały bliskie więzi osobiste, rodzinne i majątkowe w Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2021/689 z dnia 29 kwietnia 2021 r. w sprawie zawarcia w imieniu Unii Umowy o handlu i współpracy między Unią Europejską i Europejską Wspólnotą Energii Atomowej, z jednej strony, a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, z drugiej strony, oraz Umowy między Unią Europejską a Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w sprawie procedur bezpieczeństwa na potrzeby wymiany i ochrony informacji niejawnych (Dz.U. 2021, L 149, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2022 r. – Komisja Europejska/Republika Słowenii**(Sprawa C-328/22)**

(2022/C 257/37)

Język postępowania: słoweński

Strony*Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Rous Demiri, E. Sanfrutos Cano)*Strona pozwana:* Republika Słowenii**Żądania strony skarżącej**

1. stwierdzenie, że nie zapewniając odpowiednich systemów zbierania ścieków komunalnych
 - zgodnie z art. 4 dyrektywy Rady 91/271/EWG ⁽¹⁾ w aglomeracjach Kočevje, Trbovlje, Loka i Ljubljana,
 - zgodnie z art. 5 dyrektywy Rady 91/271/EWG w aglomeracjach Kočevje, Trbovlje i Loka, oraz
 - zgodnie z art. 15 dyrektywy Rady 91/271/EWG a także z załącznikiem I, część B i D, do tej dyrektywy, w aglomeracjach Ljubljana i Ptuj,Republika Słowenii uchybiła istotnym zobowiązaniom spoczywającym na niej zgodnie z art. 4, 5 i 15 dyrektywy Rady 91/271 dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, a także z załącznikiem I, część B i D, do tej dyrektywy;
2. obciążenie Republiki Słowenii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa dotyczy wdrożenia przez Słowenię dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych. U źródeł sporu leży długotrwałe i mające szeroki zakres postępowania w sprawie naruszenia prawa Unii, trwające od 2014 r., w ramach którego to postępowania Komisja stwierdziła szereg naruszeń.

Naruszenia dotyczą niespełniania wymogów dyrektywy przez ścieki z aglomeracji oraz niewłaściwego monitorowania zrzutów z oczyszczalni ścieków komunalnych. Liczba aglomeracji niespełniających wymogów uległa zmianie w trakcie trwania postępowania, ponieważ niektóre naruszenia zostały w tym czasie usunięte, jednak niektóre z nich nadal występują i stanowią podstawę skargi w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. 1991, L 135, s. 40).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Larko/Komisja

(Sprawa T-423/14 RENV) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa – Pomoc przyznana przez Grecję – Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym – Pojęcie pomocy państwa – Korzyść – Zasada podmiotu prywatnego – Stawka opłaty z tytułu gwarancji – Przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji – Wiedza władz greckich – Komunikat Komisji w sprawie pomocy państwa w formie gwarancji – Oczywisty błąd w ocenie]

(2022/C 257/38)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci I. Drillerakis, E. Rantos i N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Bouchagiar, pełnomocnik)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji 2014/539/UE z dnia 27 marca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.34572 (13/C) (ex 13/NN) wdrożonej przez Grecję na rzecz Larco General Mining & Metallurgical Company SA (Dz.U. 2014, L 254, s. 24).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Larko Geniki Metalleftiki kai Metallourgiki AE pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w sprawach T-423/14 i T-423/14 RENV oraz w sprawie C-244/18 P.

⁽¹⁾ Dz.U. C 292 z 1.9.2014.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – OC/Komisja

(Sprawa T-384/20) ⁽¹⁾

[Odpowiedzialność pozaumowna – Dochodzenie OLAF – Komunikat prasowy – Przetwarzanie danych osobowych – Domniemanie niewinności – Poufność dochodzeń prowadzonych przez OLAF – Prawo do dobrej administracji – Proporcjonalność – Wystarczająco istotne naruszenie normy prawnej przyznającej uprawnienia jednostkom]

(2022/C 257/39)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: OC (przedstawiciele: adwokaci P. Yatagantzidis i V. Cheirdaris)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i T. Adamopoulos, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 268 TFUE o naprawienie szkody, jaką skarżąca miała ponieść w wyniku opublikowania komunikatu prasowego OLAF-u nr 13/2020 z dnia 5 maja 2020 r., ponieważ w komunikacie tym niezgodnie z prawem przetworzono jej dane osobowe i przekazano nieprawdziwe informacje na jej temat.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) OC zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 279 z 24.8.2020.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Advanced Superabrasives/EUIPO – Adi (ASI ADVANCED SUPERABRASIVES)

(Sprawa T-4/21) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego ASI ADVANCED SUPERABRASIVES – Wcześniejsze, graficzny i słowny, unijne znaki towarowe ADI – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Przekazanie sprawy Wydziałowi Sprzeciwów – Artykuł 71 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001 – Artykuł 27 ust. 3 lit. b) rozporządzenia delegowanego (UE) 2018/625]

(2022/C 257/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Advanced Superabrasives, Inc. (Mars Hill, Północna Karolina, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: D. Piróg i A. Rytel, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: V. Ruzek, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Adi Srl (Thiene, Włochy) (przedstawiciel: B. Saguatti, adwokat)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 23 października 2020 r. (sprawa R 2713/2019-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Adi a Advanced Superabrasives.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Advanced Superabrasives, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 62 z 22.2.2021.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Deichmann/EUIPO – Munich (Przedstawienie dwóch krzyżujących się pasków na bocznej stronie buta)

(Sprawa T-117/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający krzyż na bocznej stronie buta sportowego – Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 59 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] – Artykuł 94 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001]

(2022/C 257/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deichmann SE (Essen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Onken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Gája i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Munich, SL (La Torre de Claramunt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Güell Serra i M. Guix Vilanova)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 grudnia 2020 r. (sprawa R 2882/2019-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Deichmann a Munich.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Deichmann SE zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i przez Munich, SL.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Fidelity National Information Services / EUIPO – IFIS (FIS)

(Sprawa T-237/21) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego FIS – Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy IFIS – Względna podstawa odmowy rejestracji – Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]]

(2022/C 257/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fidelity National Information Services, Inc. (Jacksonville, Floryda, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciel: adwokat P. Wilhelm)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: T. Frydendahl i V. Ruzek, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Banca IFIS SpA (Mestre, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2021 r. (sprawa R 1460/2020-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Banca IFIS a Fidelity National Information Services.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Fidelity National Information Services, Inc. pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 252 z 28.6.2021.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2022 r. – Bodegas Beronia/EUIPO – Bodegas Carlos Serres (ALEGRA DE BERONIA)

(Sprawa T-298/21) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego ALEGRA DE BERONIA – Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy ALEGRO – Względna podstawa odmowy rejestracji – Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]

(2022/C 257/43)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Bodegas Beronia, SA (Ollauri, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Mora Cortés)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: R. Raponi i J. Ivanauskas, pełnomocnicy)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Bodegas Carlos Serres, SL (Haro, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci F. Pérez Álvarez i J. Pérez Itarte)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 marca 2021 r. (sprawa R 2013/2020-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Bodegas Carlos Serres a Bodegas Beronia.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 12 marca 2021 r. (sprawa R 2013/2020-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Bodegas Beronia, SA, w tym połowę niezbędnych kosztów poniesionych przez nią w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą EUIPO.
- 3) Bodegas Carlos Serres, SL pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Bodegas Beronia, w tym połowę niezbędnych kosztów poniesionych przez nią w związku z postępowaniem przed izbą odwoławczą EUIPO.

(¹) Dz.U. C 278 z 12.7.2021.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2022 r. – Usmanov / Rada

(Sprawa T-237/22)

(2022/C 257/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alisher Usmanov (Taszkient, Uzbekistan) (przedstawiciel: adwokat J. Grand d'Esnon)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem głównym, stwierdzenie nieważności:
- decyzji Rady (WPZiB) 2022/337 z dnia 28 lutego 2022 r. ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona A. Usmanova;
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/336 z dnia 28 lutego 2022 r. ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono A. Usmanova;
- decyzji Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. ⁽³⁾
- rozporządzenia Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r. ⁽⁴⁾
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności:
- decyzji Rady (WPZiB) 2022/337 z dnia 28 lutego 2022 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona A. Usmanova;
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/336 z dnia 28 lutego 2022 r., w zakresie w jakim dotyczy ono A. Usmanova;
- art. 1 pkt 2 lit. f) i g) decyzji Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r.;
- art. 1 pkt 1 lit. f) i g) rozporządzenia Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r.
- w każdym wypadku zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz A. Usmanova kwoty 20 000 EUR na podstawie art. 140 b) regulaminu postępowania przed Sądem tytułem zwrotu wydatków, które zmuszony był ponieść w celu obrony swoich interesów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dziewięć zarzutów, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-234/22, Ismailova/Rada, lub do nich podobne.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/337 z dnia 28 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 59, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/581 z dnia 28 lutego 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 58, s. 1).
- ⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 50, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 51, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2022 r. – Narzieva / Rada

(Sprawa T-238/22)

(2022/C 257/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Saodat Narzieva (Taszkient, Uzbekistan) (przedstawiciel: adwokat J. Grand d'Esnon)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem głównym, stwierdzenie nieważności:
 - decyzji Rady (WPZiB) 2022/582 z dnia 8 kwietnia 2022 r. ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona S. Narziewej;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/581 z dnia 8 kwietnia 2022 r. ⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono S. Narziewej;
 - decyzji Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. ⁽³⁾
 - rozporządzenia Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r. ⁽⁴⁾
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności:
 - decyzji Rady (WPZiB) 2022/582 z dnia 8 kwietnia 2022 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona S. Narziewej;
 - rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/581 z dnia 8 kwietnia 2022 r., w zakresie w jakim dotyczy ono S. Narziewej;
 - art. 1 pkt 2 lit. f) i g) decyzji Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r.;
 - art. 1 pkt 1 lit. f) i g) rozporządzenia Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r.
- w każdym wypadku zasądzenie od Rady Unii Europejskiej na rzecz S. Narziewej kwoty 20 000 EUR na podstawie art. 140 b) regulaminu postępowania przed Sądem tytułem zwrotu wydatków, które zmuszona była ponieść w celu obrony swoich interesów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-234/22, Ismailova/Rada, lub do nich podobne.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/582 z dnia 8 kwietnia 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 110, s. 55).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/581 z dnia 8 kwietnia 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 110, s. 3).
- ⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/329 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 50, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2022/330 z dnia 25 lutego 2022 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 51, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – Yanukowych / Rada

(Sprawa T-256/22)

(2022/C 257/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Fedorovich Yanukowych (Rostów nad Donem, Rosja) (przestawiciel: B. Kennelly, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/376 z dnia 3 marca 2022 r. dotyczącej zmiany decyzji 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) 2022/375 z dnia 3 marca 2022 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami skarżącego poniesionymi w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Rada nie sprawdziła i nie miała możliwości sprawdzenia, czy decyzja lub decyzje władz ukraińskich, na których oparła się ona dokonując wpisu nazwiska skarżącego do wykazu, zostały wydane z poszanowaniem jego praw podstawowych do obrony i do skutecznej ochrony sądowej wywodzonych z prawa Unii.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że kryteria wpisu zostały spełnione. W szczególności Rada zaakceptowała materiały przedstawione jej przez władze ukraińskie bez należytego ich zbadania lub uwzględnienia wskazanych przez skarżącego nieścisłości. Rada powinna była dokonać dodatkowych weryfikacji i zwrócić się do władz ukraińskich o dodatkowe dowody w świetle przedstawionych przez skarżącego uwag i dowodów odciażających; tym samym ograniczone dochodzenia Rady są niewystarczające. Co za tym idzie, sankcje z 2022 r. nie zostały oparte na dostatecznie rzetelnej podstawie faktycznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności skarżącego wywodzonego art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim środki ograniczające stanowią nieuzasadnione, niepotrzebne i nieproporcjonalne ograniczenie tych praw, jako że i) nic nie pozwala przypuszczać, że środki, jakie skarżący miał sobie nielegalnie przywłaszczyć, zostały wyprowadzone poza Ukrainę; ii) zastosowane ukraińskie środki krajowe są bezsprzecznie adekwatne i wystarczające; iii) środki ograniczające zostały wprowadzone osiem lat temu na podstawie – raz jeszcze – wstępnych dochodzeń, które najprawdopodobniej zostały zarzucone lub utknęły w martwym punkcie, przy czym na jedno z nich Rada nie próbowała się w ogóle powołać w ciągu ostatnich dwóch lat.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 70, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. 2022 L 70, s. 4.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – Yanukowych / Rada

(Sprawa T-257/22)

(2022/C 257/47)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oleksandr Viktorowych Yanukowych (Petersburg, Rosja) (przestawiciel: B. Kennelly, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/376 z dnia 3 marca 2022 r. dotyczącej zmiany decyzji 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (EU) 2022/375 z dnia 3 marca 2022 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie ⁽²⁾ w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami skarżącego poniesionymi w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Rada nie sprawdziła i nie miała możliwości sprawdzenia, czy decyzja lub decyzje władz ukraińskich, na których oparła się ona dokonując wpisu nazwiska skarżącego do wykazu, zostały wydane z poszanowaniem jego praw podstawowych do obrony i do skutecznej ochrony sądowej wywodzonych z prawa Unii.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie uznając, że kryteria wpisu zostały spełnione. W szczególności Rada zaakceptowała materiały przedstawione jej przez władze ukraińskie bez należytego ich zbadania lub uwzględnienia wskazanych przez skarżącego nieścisłości. Rada powinna była dokonać dodatkowych weryfikacji i zwrócić się do władz ukraińskich o dodatkowe dowody w świetle przedstawionych przez skarżącego uwag i dowodów odciążających; tym samym ograniczone dochodzenia Rady są niewystarczające. Co za tym idzie, sankcje z 2022 r. nie zostały oparte na dostatecznie rzetelnej podstawie faktycznej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności skarżącego wywodzonego art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim środki ograniczające stanowią nieuzasadnione, niepotrzebne i nieproporcjonalne ograniczenie tych praw, jako że i) nic nie pozwala przypuszczać, że środki, jakie skarżący miał sobie nielegalnie przywłaszczyć, zostały wyprowadzone poza Ukrainę; ii) zastosowane ukraińskie środki krajowe są bezsprzecznie adekwatne i wystarczające; iii) środki ograniczające zostały wprowadzone osiem lat temu na podstawie wstępnych dochodzeń, które najprawdopodobniej zostały zarzucone lub utknęły w martwym punkcie, przy czym na jedno z nich Rada nie próbowała się w ogóle powołać w ciągu ostatnich dwóch lat.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 70, s. 7.

⁽²⁾ Dz.U. 2022 L 70, s. 4.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2022 r. – BSW – management company of „BMC” holding / Rada (Sprawa T-258/22)

(2022/C 257/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AAT Byelorussian Steel Works – management company of „Byelorussian Metallurgical Company” holding (BSW – management company of „BMC” holding) (Żłobin, Białoruś) (przedstawiciele: adwokaci N. Tuominen i L. Engelen)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) z 2022/356 z dnia 2 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2012/642/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Rady (UE) 2022/355 z dnia 2 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 ⁽²⁾ w całości w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżone akty naruszają obowiązek uzasadnienia, prawo do rzetelnego procesu sądowego oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżone akty naruszają zasadę równego traktowania oraz stanowią przejaw nadużycia władzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżone akty są nieproporcjonalne, naruszają kompetencje prawodawcze Unii oraz naruszają prawa podstawowe skarżącej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 67, s. 103.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 67, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2022 r. – Mostovdrev /Rada

(Sprawa T-259/22)

(2022/C 257/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: AAT Mostovdrev (Mosty, Białoruś) (przedstawiciele: adwokaci N. Tuominen i L. Engelen,)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/356 z dnia 2 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2012/642/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w związku z sytuacją na Białorusi ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia Rady (UE) 2022/355 z dnia 2 marca 2022 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 765/2006 ⁽²⁾ w całości w zakresie, w jakim dotyczą one strony skarżącej; oraz
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżone akty naruszają obowiązek uzasadnienia, prawo do rzetelnego procesu sądowego i prawo do skutecznej ochrony sądowej.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżone akty naruszają zasadę równego traktowania i stanowią nadużycie władzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieproporcjonalnego charakteru zaskarżonych aktów, naruszenia kompetencji prawodawczych Unii oraz naruszenia praw podstawowych strony skarżącej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 67, s. 103.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 67, s. 1.

**Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – mBank/EUIPO – European Merchant Bank (EMBank
European Merchant Bank)**

(Sprawa T-261/22)

(2022/C 257/50)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: mBank S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: adwokaci E. Skrzydło Tefelska i M. Stępkowski)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: European Merchant Bank UAB (Wilno, Litwa)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny EMBANK European Merchant Bank – unijny znak towarowy nr 18 048 966

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 lutego 2022 r. w sprawie R 1845/2020-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmiana zaskarżonej decyzji i uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku w całości;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą, w tym kosztami poniesionymi w związku z postępowaniem przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 60 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 95 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w związku z art. 27 ust. 4 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/625.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – CCCME i in./Komisja**(Sprawa T-263/22)**

(2022/C 257/51)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products (CCCME) (Pekin, Chiny) oraz 8 innych podmiotów (przedstawiciele: R. Antonini, E. Monard i B. Maniatis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2022/191 z dnia 16 lutego 2022 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾, w zakresie w jakim dotyczy CCCME, poszczególnych przedsiębiorstw i zainteresowanych członków; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 2 ust. 6a lit. a) rozporządzenia podstawowego oraz zasadę dobrej administracji przy ustalaniu wartości normalnej.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja nie dokonała obiektywnego porównania przy ustalaniu dumping z naruszeniem art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 18 rozporządzenia podstawowego oraz art. 6.8 porozumienia antydumpingowego WTO i załącznik II do tego porozumienia w ramach wykorzystania dostępnych faktów w odniesieniu do siły roboczej.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego przy określaniu marginesu dumping w odniesieniu do współpracujących producentów eksportujących nieobjętych próbą.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja nie dokonała obiektywnej oceny szkody i związku przyczynowego na podstawie zebranych dowodów z naruszeniem art. 3 ust. 2, 3, 5 i 6 w związku z art. 4 ust. 1 rozporządzenia podstawowego.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym Komisja przeprowadziła analizę podcięcia cenowego z naruszeniem art. 3 ust. 2 i 3 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
7. Zarzut siódmy, zgodnie z którym Komisja nie dokonała obiektywnego porównania przy dokonywaniu oceny skutków cenowych z naruszeniem art. 3 ust. 2, 3 i 6 oraz art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
8. Zarzut ósmy, zgodnie z którym Komisja nie przeprowadziła obiektywnej oceny na podstawie zebranych dowodów w odniesieniu do wskaźników szkody z naruszeniem art. 3 ust. 2 i 5 rozporządzenia podstawowego.
9. Zarzut dziewiąty, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 6 ust. 7, art. 19 ust. 1, 2 i 3 oraz art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego.

(¹) Dz.U. 2022, L 36, s.1.

**Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2022 r. – PSCC 2012/EUIPO – Starwood Hotels & Resorts
Worldwide (LA BOTTEGA W)**

(Sprawa T-265/22)

(2022/C 257/52)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: PSCC 2012 Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Alessandrini i E. Montelione)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Starwood Hotels & Resorts Worldwide LLC (Bethesda, Maryland, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy LA BOTTEGA W – unijny znak towarowy nr 11 592 581

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 lutego 2022 r. w sprawie R 621/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i zmianę zaskarżonej decyzji oraz oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku LA BOTTEGA W;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 60 i 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 42 regulaminu postępowania przed Izbami Odwoławczymi;
- Naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2022 r. – Consulta/EUIPO – Karlinger (ACASA)**(Sprawa T-267/22)**

(2022/C 257/53)

Język skargi: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Consulta GmbH (Cham, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci M. Kinkeldey i S. Brandstätter)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Mario Karlinger (Sölden, Österreich)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Właściciel spornego znaku towarowego:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy ACASA – unijny znak towarowy nr 7 587 165*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 stycznia 2022 r. w sprawie R 487/2021-1**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 59 ust. 1 lit. a) w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 72 ust. 2 w związku z art. 94 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie zasad orzeczniczych Sądu Unii Europejskiej w zakresie wykładni norm prawnych zawartych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r.– Pumpyansky / Rada**(Sprawa T-270/22)**

(2022/C 257/54)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Dmitry Alexandrovich Pumpyansky (Jekatynburg, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky, P. Goeth, A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 263 TFUE, decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających⁽²⁾ (zwanym dalej „zaskarżonymi aktami”) w zakresie dotyczącym skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodnego z prawem naruszenia praw podstawowych skarżącego, w tym prawa do życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się oraz prawa własności.
 - Umieszczając nazwisko skarżącego w zaskarżonych aktach Rada naruszyła zasadę proporcjonalności na podstawie art. 52 karty praw podstawowych.
2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ocenie, jakiego Rada dopuściła się umieszczając nazwisko skarżącego w załącznikach do zaskarżonych aktów.
 - Względy uzasadniające umieszczenie przez Radę nazwiska skarżącego w zaskarżonych aktach są materialnie błędne.
 - Rada nie podała indywidualnych, specyficznych i konkretnych powodów nałożenia na skarżącego środków ograniczających, a podane powody nie są wystarczająco szczegółowe, co stoi w sprzeczności z obowiązkami Rady.
 - Podany dowód jest niewystarczający, aby umieścić nazwisko skarżącego w zaskarżonych aktach.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r.– Melnichenko / Rada

(Sprawa T-271/22)

(2022/C 257/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Andrey Melnichenko (St. Moritz, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky, P. Goeth, A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 263 TFUE, decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających⁽²⁾ (zwanym dalej „zaskarżonymi aktami”) w zakresie dotyczącym skarżącego;

— obciążenie Rady kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodnego z prawem naruszenia praw podstawowych skarżącego, w tym prawa do życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się oraz prawa własności.
 - Umieszczając nazwisko skarżącego w zaskarżonych aktach Rada naruszyła zasadę proporcjonalności na podstawie art. 52 karty praw podstawowych.
2. Zarzut drugi dotyczący błędu w ocenie, jakiego Rada dopuściła się umieszczając nazwisko skarżącego w załącznikach do zaskarżonych aktów.
 - Względy uzasadniające umieszczenie przez Radę nazwiska skarżącego w zaskarżonych aktach są materialnie błędne.
 - Rada nie podała indywidualnych, specyficznych i konkretnych powodów nałożenia na skarżącego środków ograniczających, a podane powody nie są wystarczająco szczegółowe, co stoi w sprzeczności z obowiązkami Rady.
 - Podany dowód jest niewystarczający, aby umieścić nazwisko skarżącego w zaskarżonych aktach.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r.– Pumpyanskaya / Rada

(Sprawa T-272/22)

(2022/C 257/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Galina Evgenyevna Pumpyanskaya (Jekatynburg, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci G. Lansky, P. Goeth, A. Egger)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, zgodnie z art. 263 TFUE, decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających⁽²⁾ (zwanymi dalej „zaskarżonymi aktami”) w zakresie dotyczącym skarżącej;
- obciążenie Rady kosztami postępowania zgodnie z art. 134 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu w ocenie, jakiego Rada dopuściła się umieszczając nazwisko skarżącej w załącznikach do zaskarżonych aktów.
 - Względy uzasadniające umieszczenie przez Radę nazwiska skarżącej w zaskarżonych aktach są materialnie błędne.

- Rada nie podała indywidualnych, specyficznych i konkretnych powodów nałożenia na skarżącą środków ograniczających, a podane powody nie są wystarczająco szczegółowe, co stoi w sprzeczności z obowiązkami Rady.
 - Podany dowód jest niewystarczający, aby wykazać kwalifikowany związek między skarżącą a jej mężem, a jej „powiązanie” do celów zaskarżonych aktów wymaga przesłanek wykraczających poza same więzy rodzinne.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodnego z prawem naruszenia praw podstawowych skarżącej, w tym prawa do życia prywatnego i rodzinnego, domu i komunikowania się oraz prawa własności.
- Umieszczając nazwisko skarżącej w zaskarżonych aktach Rada naruszyła zasadę proporcjonalności i oparła swoją decyzję na uregulowaniach niezgodnych z wymogami przewidywalności na podstawie art. 52 karty praw podstawowych.
 - Nałożony na skarżącą arbitralny środek stanowi jej nierówne, dyskryminacyjne traktowanie.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r. – Groz-Beckert/EUIPO (Pozycyjny znak towarowy składający się z kolorów białego, czerwonego o średnim nasyceniu i ciemnozielonego na opakowaniu w kształcie prostopadłościanu)

(Sprawa T-276/22)

(2022/C 257/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Groz-Beckert KG (Albstadt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Nielen i U. Kaufmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie pozycyjnego znaku towarowego składającego się z kolorów białego, czerwonego o średnim nasyceniu i ciemnozielonego na opakowaniu w kształcie prostopadłościanu – zgłoszenie nr 18 243 039

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2022 r. w sprawie R 1447/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 95 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2022 r. – Groz-Beckert/EUIPO (Pozycyjny znak towarowy składający się z kolorów czerwonego i białego na opakowaniu w kształcie prostopadłościanu)

(Sprawa T-277/22)

(2022/C 257/58)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Groz-Beckert KG (Albstadt, Niemiec) (przedstawiciele: adwokaci M. Nielen i U. Kaufmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie pozycyjnego znaku towarowego składającego się z kolorów czerwonego i białego na opakowaniu w kształcie prostopadłościanu – zgłoszenie nr 18 243 038

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 marca 2022 r. w sprawie R 1444/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 95 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2022 r. – Mazepin/Rada

(Sprawa T-282/22)

(2022/C 257/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dmitry Arkadievich Mazepin (Moskwa, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci D. Rovetta, M. Campa, M. Moretto i V. Villante)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. W sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi⁽²⁾; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych, a także prawa do skutecznej ochrony sądowej i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, naruszenia zasad ciężaru dowodu, naruszenia kryteriów umieszczenia w wykazie określonych w art. 1 ust. 1 lit. a) i e) oraz ust. 2 lit. a) i g) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. oraz art. 3 ust. 1 lit. a) i g) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r.; oba akty dotyczą środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i naruszenia praw podstawowych strony skarżącej: prawa własności i wolności prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia podstawowej zasady niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2022 r. – Moshkovich / Rada

(Sprawa T-283/22)

(2022/C 257/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Vadim Nikolaevich Moshkovich (Tambow, Rosja) (przedstawiciele: adwokaci D. Rovetta, M. Campa, T. Bontinck, A. Guillerme, L. Burguin, M. Moretto, V. Villante i M. Pirovano)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających ⁽²⁾;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także naruszenia obowiązku uzasadnienia i art. 296 TFUE.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia kryteriów kwalifikacji określonych w art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi i w art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i naruszenia praw podstawowych skarżącego do własności i swobody prowadzenia działalności gospodarczej (art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej).
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia podstawowej zasady niedyskryminacji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 80, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2022 r. – Pumpyanskiy / Rada

(Sprawa T-291/22)

(2022/C 257/61)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alexander Dmitrievich Pumpyanskiy (Genewa, Szwajcaria) (przedstawiciele: T. Bontinck, A. Guillerme i L. Burguin, avocats)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim umieszcza nazwisko skarżącego w pozycji nr 719 załącznika do tej decyzji;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. ⁽²⁾ w zakresie, w jakim umieszcza nazwisko skarżącego w pozycji nr 719 załącznika I do tego rozporządzenia;
- zasądzenie od Rady, tytułem tymczasowym, kwoty 10 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za poniesioną przez skarżącego krzywdę;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej i spoczywającego na administracji obowiązku uzasadnienia.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie podniesionych przez Radę względów.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i praw podstawowych ze względu na przyjęcie względem skarżącego środków ograniczających oraz na nieuzasadnioną ingerencję w jego prawa podstawowe przewidziane w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasad równości traktowania i pewności prawa w wyniku zastosowania kryterium obejmującego osoby „powiązane” z osobami, wobec których zastosowane środki ograniczające.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/397 z dnia 9 marca 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi (Dz.U. 2022, L 80, s. 31).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/396 z dnia 9 marca 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 80, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 maja 2022 r. – PB/SRB**(Sprawa T-293/22)**

(2022/C 257/62)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* PB (przedstawiciel: adwokatka N. de Montigny)*Strona pozwana:* Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji przewodniczącej SRB z dnia 16 lipca 2021 r. o braku zmiany zaszeregowania skarżącego po zakończeniu postępowania w sprawie awansu do wyższej grupy zaszeregowania 2021;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji SRB z dnia 14 lutego 2022 r. oddalającej zażalenie wniesione przez skarżącego w dniu 15 października 2021 r. na decyzję o braku zmiany jego zaszeregowania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych mających zastosowanie przy postępowaniu w sprawie awansu do wyższej grupy zaszeregowania, o których mowa w art. 5 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 54 warunków zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (zwanych dalej „ogólnymi przepisami wykonawczymi”).
2. Zarzut drugi, dotyczący błędnej analizy art. 4 ogólnych przepisów wykonawczych oraz błędnej oceny poziomu odpowiedzialności w zależności od zadań, a nie grupy zaszeregowania.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia regulaminu wspólnej komisji ds. awansu do wyższej grupy zaszeregowania i obowiązku sporządzania sprawozdania z każdego postępowania w sprawie oceny.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia prawa dostępu do dokumentów oraz naruszenia zasad przejrzystości, przewidywalności i pewności prawa, a także zarzut stronniczości, przynajmniej obiektywnej, ze względu na brak informacji na kilku etapach postępowania.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i błędów w wykazie ocenianych czynników.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia załącznika II do ogólnych przepisów wykonawczych oraz ustalonego średniego celu.
7. Zarzut siódmy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie akt skarżącego, jego osiągnięć i stażu pracy w porównaniu ze współpracownikami z tej samej dyrekcji.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2022 r. – Crush Series Publishing/EUIPO – Mediaproduccion (The Crush Series)**(Sprawa T-295/22)**

(2022/C 257/63)

*Język skargi: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Crush Series Publishing s.r.o. (Praga, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat D.-M. Belciu)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Mediaproduccion SLU (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „The Crush Series” – zgłoszenie nr 18 119 385

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 marca 2022 r. w sprawie R 1303/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu i dopuszczenie do rejestracji unijnego znaku towarowego „The Crush Series” nr 18 119 385;
- obciążenie EUIPO i interwenienta kosztami poniesionymi w ramach niniejszego postępowania i postępowania przed izbą odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady.
- Naruszenie art. 95 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001 Parlamentu Europejskiego i Rady.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2022 r. – BB Services/EUIPO – Lego Juris (Kształt figurki zabawkowej z występem stykowym na główce)

(Sprawa T-297/22)

(2022/C 257/64)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BB Services GmbH (Flörsheim am Main, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Krogmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Lego Juris A/S (Billund, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt figurki zabawkowej z występem stykowym na główce) – zgłoszenie nr 50 450

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2022 r. w sprawie R 1355/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i unieważnienie prawa do znaku towarowego nr 50 450;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2022 r. – BB Services/EUIPO – Lego Juris (Kształt figurki zabawkowej)

(Sprawa T-298/22)

(2022/C 257/65)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: BB Services GmbH (Flörsheim am Main, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Krogmann)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Lego Juris A/S (Billund, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Sporny znak towarowy: Trójwymiarowy unijny znak towarowy (Kształt figurki zabawkowej) – zgłoszenie nr 50 518

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2022 r. w sprawie R 1354/2021-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i unieważnienie prawa do znaku towarowego nr 50 518;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
 - Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) ppkt (ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 23 maja 2022 r. – Aven/Rada**(Sprawa T-301/22)**

(2022/C 257/66)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Petr Aven (Virginia Water, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci T. Marembert i A. Bass)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2022/337 ⁽¹⁾ z dnia 28 lutego 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/336 ⁽²⁾ z dnia 28 lutego 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu w ocenie. Skarżący podnosi, po pierwsze, że żaden z przedstawionych przez Radę dowodów nie spełnia wymogów orzecznictwa europejskiego w zakresie standardu i jakości dowodów, a po drugie, że żadne z twierdzeń Rady zawartych w uzasadnieniu nie zostało wykazane, a zatem nie może spełniać kryteriów a) i d) decyzji 2014/145/WPZiB w ówczesnym brzmieniu, które zostały wyraźnie określone przez Radę w jej uzasadnieniu.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności owego kryterium z prawem ze względu na podwójne naruszenie zasady proporcjonalności. Skarżący uważa, po pierwsze, że kryterium, na które powołuje się Rada, jest w sposób oczywisty niewłaściwe w świetle zamierzonego celu, a po drugie, że istniała możliwość zastosowania mniej restrykcyjnych środków.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku podstawy prawnej ze względu na to, że nie wykazano istnienia wystarczającego związku pomiędzy kategorią osób, do której odnosi się owo kryterium, a Federacją Rosyjską.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędu w ocenie ze względu na to, że Rada nie wykazała ani tego, iż skarżący jest prominentnym i wpływowym przedsiębiorcą, ani tego, że prowadzi on działalność w sektorach gospodarczych, które stanowią istotne źródło dochodów dla rządu Federacji Rosyjskiej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/337 z dnia 28 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi. (Dz.U. 2022, L 59, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/336 z dnia 28 lutego 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 58, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2022 r. – Fridman/Rada**(Sprawa T-304/22)**

(2022/C 257/67)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Mikhail Fridman (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci T. Marembert i A. Bass)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2022/337 ⁽¹⁾ z dnia 28 lutego 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/336 ⁽²⁾ z dnia 28 lutego 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- obciążenie Rady kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu w ocenie. Skarżący podnosi, po pierwsze, że żaden z przedstawionych przez Radę dowodów nie spełnia wymogów orzecznictwa europejskiego w zakresie standardu i jakości dowodów, a po drugie, że żadne z twierdzeń Rady zawartych w uzasadnieniu nie zostało wykazane, a zatem nie może spełniać kryteriów a) i d) decyzji 2014/145/WPZiB w ówczesnym brzmieniu, które zostały wyraźnie określone przez Radę w jej uzasadnieniu.
2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności owego kryterium z prawem ze względu na podwójne naruszenie zasady proporcjonalności. Skarżący uważa, po pierwsze, że kryterium, na które powołuje się Rada, jest w sposób oczywisty niewłaściwe w świetle zamierzonego celu, a po drugie, że istniała możliwość zastosowania mniej restrykcyjnych środków.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku podstawy prawnej ze względu na to, że nie wykazano istnienia wystarczającego związku pomiędzy kategorią osób, do której odnosi się owo kryterium, a Federacją Rosyjską.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędu w ocenie ze względu na to, że Rada nie wykazała ani tego, iż skarżący jest prominentnym i wpływowym przedsiębiorcą, ani tego, że prowadzi on działalność w sektorach gospodarczych, które stanowią istotne źródło dochodów dla rządu Federacji Rosyjskiej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2022/337 z dnia 28 lutego 2022 r. zmieniająca decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi. (Dz.U. 2022, L 59, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2022/336 z dnia 28 lutego 2022 r. wykonujące rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających (Dz.U. 2022, L 58, s. 1).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL